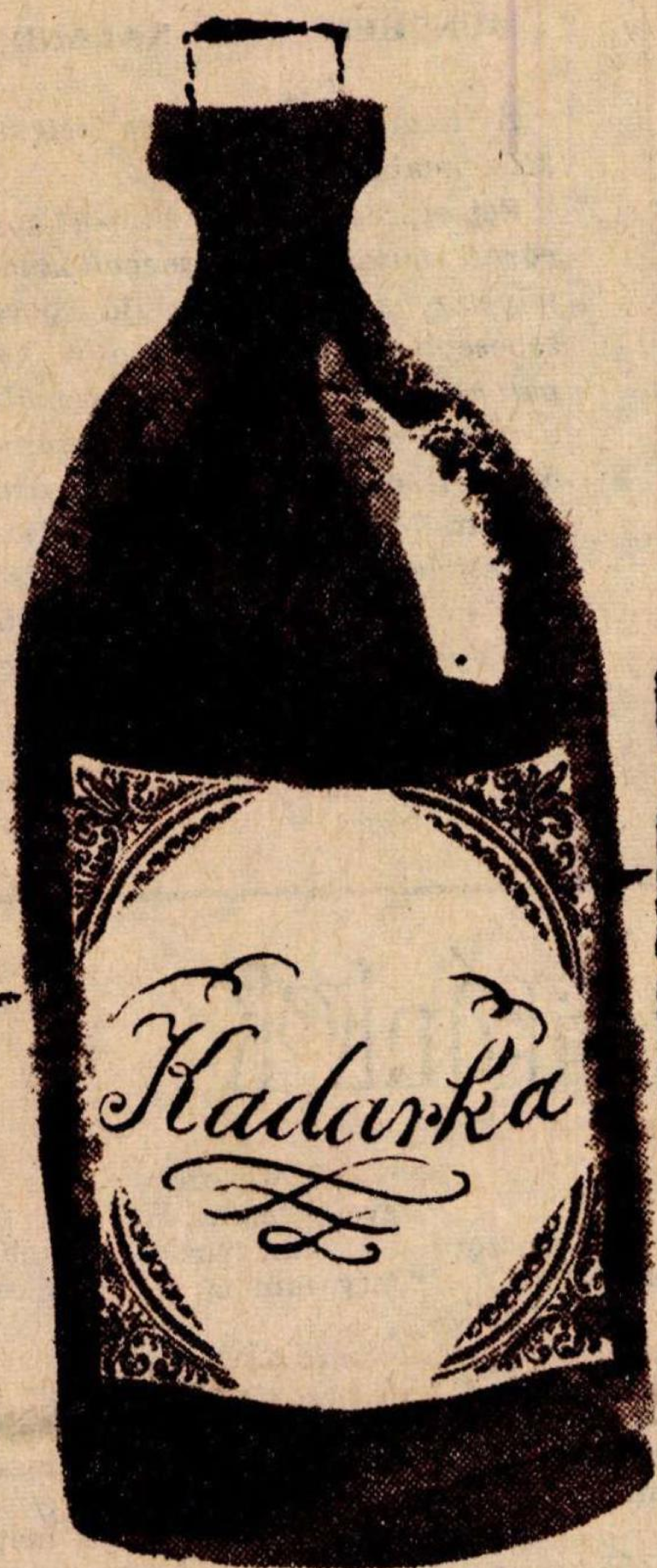
XXI. évfolyam 18. szám

Ára: 1 forint

1965. május 6









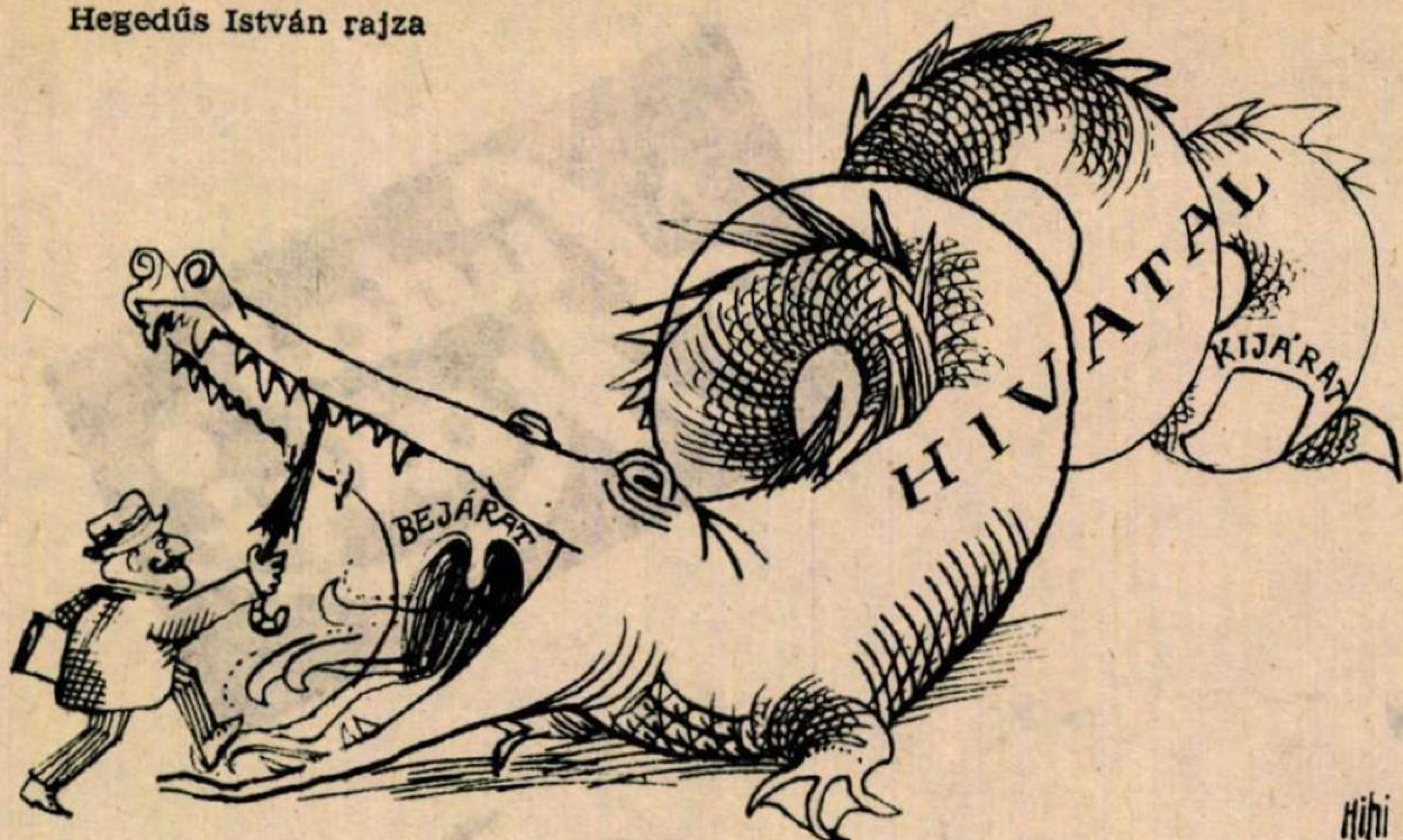
Hihi

Hegedűs István rajza

VASÁRNAPI TERÍTÉK

Hegedűs István rajza

Mai János vitéz

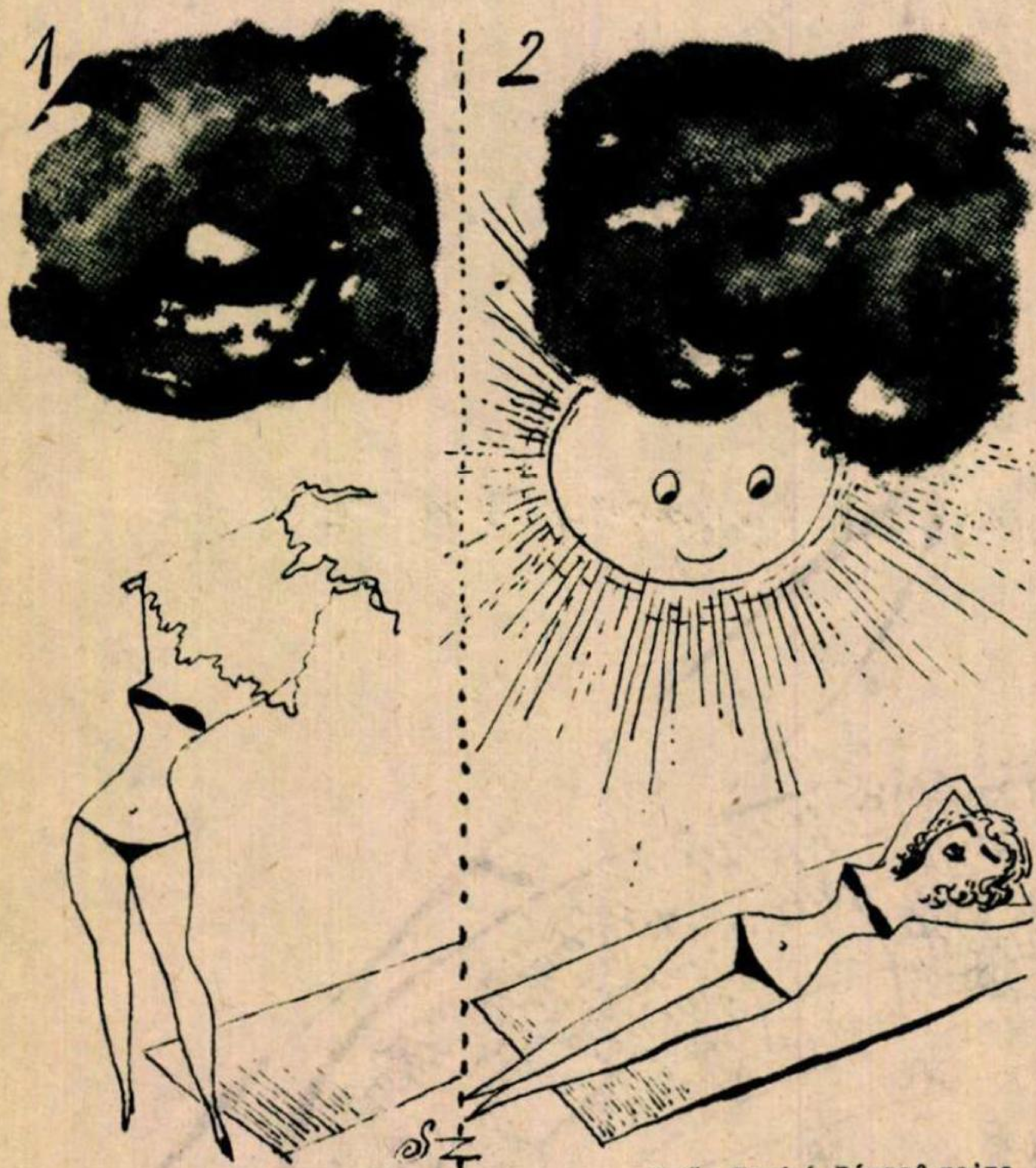


MÜNCHENI BUSZ-KALAND

A Reuter-hírügynökség jelenti Münchenből:

Egy részeg úrvezető ellopott egy városi autóbuszt, a megállóknál felvette az utasokat, majd egyre sebesebben hajtva a városon kívül megállt, a kissé megrémült utasokat kiparancsolta az autóbuszból, ő maga pedig lakására hajtott. Mivel kijózanodva teljesen elfeledkezett az egészről, másnap a rendőrségen a legnagyobb meglepetéssel szerzett tudomást a történtekről.

Hogyan lehet jó időt csinálni?



Szűr-Szabó József rajza

SZILÁNKOK

NEHÉZ VEVŐ

Ismerősömet, Brahováczot egy bútorüzletben láttam rekamié-vásárlás közben. Egyik sem tetszett neki.

– Valami olyan rekamiét adjon – fordult az eladóhoz –, amelyikről nem kell reggel hétkor felkelni.

VÉDEKEZÉS

Hegyeshalomnál a vámőrök 150 orkánkabátot vettek el egy hazaérkező turistától.

– Mit akart ezzel a sok kabáttal? – kérdezték tőle.

Így védekezett:

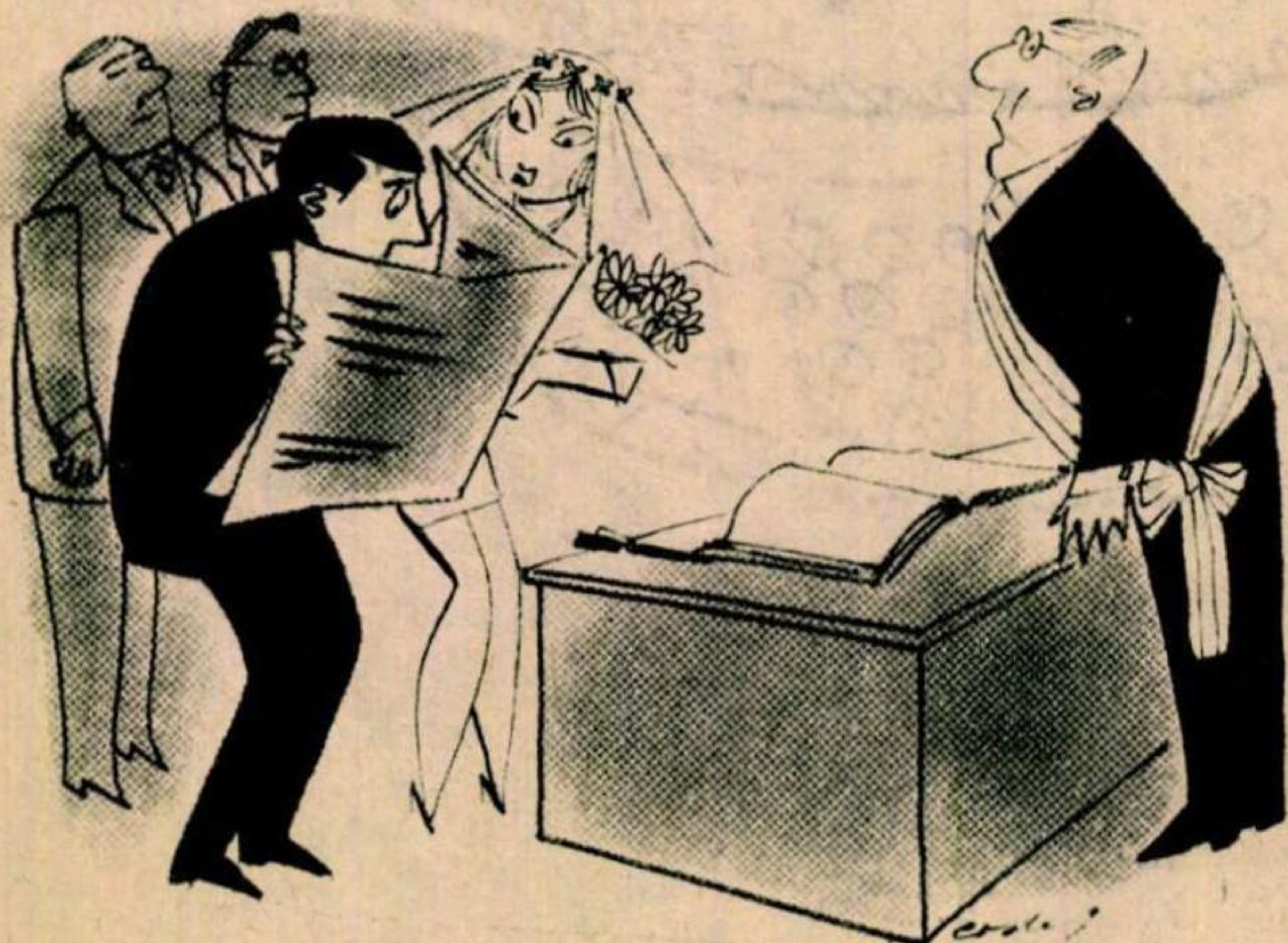
– Szórakozott ember vagyok, kérem. Ha a kávéházban elhagynék 149 kabátot, még mindig maradna egy.

KI MIT TUD?

Nézem a „Ki mit tud?”-ot. Micsoda mámorító érzés lehet, amikor a zsüri úgy dönt, hogy Brabák László helyébe üljön oda Plohák Géza. S milyen kellemetlen érzés lehet, amikor a zsüri tíz perc múlva úgy dönt, hogy Plohák Géza álljon fel, és cseréljen helyet a nála is jobb Mladovácz Imrével. Hja, nehéz az élet!

(g—os)

Jó férj lesz...



– Máris olvas!

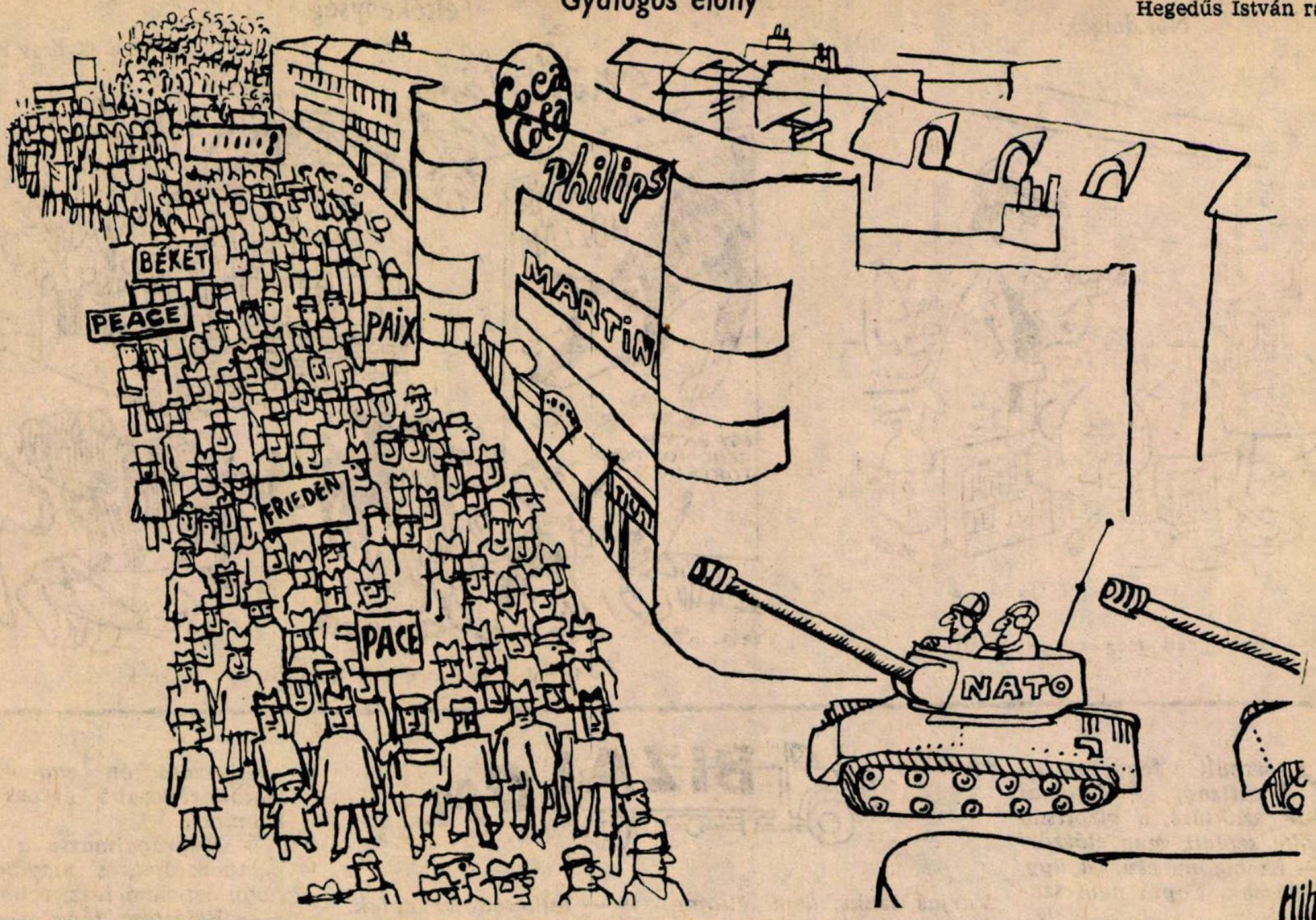
Atyai szigor



– Mars az ágyba, gyerekek, már kilenc óra van!...

Gyalogos előny

Hegedűs István rajza





TÖRTÉNELMI TÁVLAT



Történetem hőse, Z. I. egy napon égő fájdalmat érzett a szemében, aztán ez a fájdalom elmúlt, de attól kezdve mindent egy bizonyos történelmi távlatból látott.

Aznap, amikor erre rájött, nem is ment be a hivatalába, egész nap azzal szórakozott, hogy sétált az utcán és mindent és mindenkit történelmi távlatból figyelt. Egy szemvillanás alatt olyan dolgokat fedezett fel, amelyek addig rejtve voltak előtte. Egy pillanat alatt meglátta a tények, jelenségek közötti belső összefüggéseket. Meg tudta különböztetni a jót a rossztól, a fontost a nem fontostól, a fejlődést a visszafejlődéstől, és a múló sikereket az örök dicsőségtől.

Este elmesélte a feleségének, hogy milyen csodálatos képességek birtokába jutott. Az asszonyt azonban nem nagyon érdekelte a dolog, ingerülten csak annyit mondott:

— Remélem, abból a bizonyos történelmi távlatból is látod, hogy nincs mit felvennem...

Z. I. keserűen elmosolyodott: íme, ilyenek a nők! Bosszúból egész este történelmi távlatból nézte a feleségét.

Másnap a hivatalban is elújságolta a nagy hírt. Volt, aki egyszerűen bolondnak tartotta, és volt, aki azonnal jelentette az igazgatónak:

— Ez a Z. I. nagyon furcsán viselkedik. Azt mondja, hogy mindent egy bizonyos történelmi távlatból lát, és amikor azt kérdezzük, hogy mit lát, fölényesen mosolyog. Ez felháborító! Ez destrukció! Hogy jön ő ahhoz, hogy minket történelmi távlatból lásson? És mi lenne akkor, ha mindenki ezt tenné? Hova vezetne ez, kérdem tisztelettel?

Nem sokkal később Z. I.-t áthelyezték egy másik vállalathoz, kisebb beosztásban, alacsonyabb fizetéssel. De ott se maradt sokáig. Új főnöke ugyanis arra kérte, hogy abból a bizonyos történelmi távlatból mondja meg neki: helyesen tette-e, hogy X. barátságát kereste a minisztériumban? Vagy inkább Y. baráti köréhez kellett volna csatlakoznia?

Nem válaszolt a kérdésre, mert onnan, ahonnan ő nézte a világ eseményeit és az embereket, ott ez a probléma egyáltalában nem létezett.

A felesége könyörgött neki: hagyjon fel ezzel a távlattal, mire jó ez, miért akar különb lenni, mint a többi, nincs neki elég baja?

Z. I. elment a Történelmi Főintézetbe, és teljesen ingyen felajánlotta a szolgálatait. A tudósoknak azonban még ingyen sem kellett. Hátha rejtett kancsalságban szenved? Ez nagy zűrzavart okozna a jelenkori történelem értékelésében.

A cirkuszban csak akkor alkalmazták volna, ha valami más kunsztot is tud: például fejjel lefelé lóg egy trapézon és a fogai között egy nőt forgat. Vagy ha motorkerékpáron szaladgálna körbe-körbe egy katlan falán, bekötött szemmel, egy lábon állva a nyeregben, ezüstlamé trikóban.

Egy költő arra akarta rávenni, hogy terjessze el irodalmi berkekben: abból a távlatból, ahonnan ő látja a magyar irodalmat, csak egy név ragyog fényesen, és az az ő neve. Erre azonban nem vállalkozott.

És akkor Z. I. — talán unalomból — saját magát is megnézte a történelmi távlatból, de hiába hunyorgott, hiába hajolt előre, hiába vett fel szemüveget, nem látott semmit, még egy icipici pontocskát sem, pedig már azzal is megelégedett volna. Ekkor sírva fakadt és bőgött, mint egy gyerek. Amikor letörülte a könnyeit, ismét úgy látott, mint régen.

— Jó dolog, ha valaki történelmi távlatból látja a dolgokat — mondta később Z. I. a feleségének. — Csak azt nem tudom, hogy mire jó?

Végül abban állapodtak meg, hogy erre a kérdésre valószínűleg csak egy bizonyos történelmi távlatból lehet felelni.

Mikes György

Női dolgok



– Ebbe kell még egy kis nátrium-klorid...

Féltékenység

Várnai György rajza



– Ilyenkor persze minket kutyába sem vesznek!...



Összeült a fegyelmi bizottság. Gyomai szaktárs, a bizottság elnöke szólalt meg először:

— Ez bizony csúnya ügy, szaktársak. Lopni nem szabad!

— Amivel én teljesen egyetértek — jegyezte meg a karbantartóktól Bence szaki, most a szakszervezet képviselője.

— Nem kell mindjárt ajtóstul rohanni a házba — szólt Teplák Albert, az igazgató megbízottja a fegyelmi bizottságban, egyébként művezető. — Ez azért nem olyan közönséges lopás.

— Úgy gondolja, hogy bűnbocsánatos? — kérdezte kissé ingerülten Gyomai. — Mégsem lehet csak úgy mirnix-dirnix szombat délben kilopni egy kocsit a garázsból és hétfő reggelig fuvarozni vele.

— Ugyan! Nem kell felfújni a dolgot. Másfél tonnás kis teherkocsi, másfél napig. Nem ügy! — mondta Teplák, nagy lelki nyugalommal. — Ennél nagyobb disznóságokról is hallottam már.

Behívták a delikvenst, Varjas Bélát. Hétfőtől szombatig a végszereldében dolgozik, szombat déltől, hétfő reggelig feketén fuvaroz a vállalat kocsijával. Így foglalta össze Gyomai, az elnök, a tényállást. Röviden és velősen, sallangmentesen, aztán megkérdezte:

— Miért lopta el a vállalat kocsiját szombat délben?

Varjas lesütötte a szemét, nem válaszolt. Teplák Albert felelt helyette:

— Nem illik a dolgozót manapság ilyen szavakkal illetni, Gyomai szaktárs! Varjas szaki nem ellopta, hanem elvitte a kocsit.

— Engedély nélkül — szólt közbe Bence.

— Engedély nélkül, az igaz, de ez még nem lopás — replikázott Teplák.

— De a fekete fuvarozás bűncselekmény! — felelt rá idegesen Gyomai.

— Nekünk az emberiesség szellemében kell eljárnunk — szögezte le álláspontját Teplák Albert. — Humánusan. A mi politikánk a megértés politikája. Bizalom az emberben! Mi felemeljük az embert, ha hibázik, és nem taszítjuk még mélyebbre.

— Magáról beszéltek a legutóbbi országgyűlésen, Teplák szaki! — szólt közbe gúnyosan Bence. — Maga az a „jó ember", aki a népgazdaság számára „rossz ember".

— A humánum mindenekelőtt és mindenekfölött — lelkendezett Teplák.

— Ez merőben téves nézet, Teplák szaki — jegyezte meg Gyomai. — Mindennek van határa! Varjas legközelebb majd egy négytonnás teherkocsit lop ki a vállalati garázsból, fekete fuvarozáshoz.

— Nevelni kell az embereket. És Varjas Bélát lehet nevelni, — mondta meggyőződéssel Teplák.

Varjas még csak most nézett fel először a bizottságra. Néhány könnycseppet morzsolt szét, aztán lehajtotta a fejét.

— Engem lehet nevelni — mondta csendesen.

— Ez a főérvem nekem is — lelkesedett Teplák. — Ha egyszer Varjas Béla megígéri, hogy ezt nem csinálja többé, akkor az szentírás, arra mérget vehet.

— Hiszen, ha ebben bizonyos lehetnék... — mormolta Gyomai.

— Mire alapítja a véleményét? — kérdezte Bence.

— Varjas eddigi korrekt magatartására — válaszolt Teplák.

Ezután a következő párbeszéd zajlott le Teplák és Varjas Béla között.



— Ugye, maga azelőtt sokat ivott, Varjas szaki?! Részegeskedett...

— Így igaz — felelte Varjas.

— S megígérte, hogy nem iszik többé.

— Azóta nem is iszom. Utálom az italt.

— Gyakran elkésett a munkából, s megígérte, hogy nem késik többé.

— Azóta nem is késtem.

— Elkapták, amint napközben lógott, s megígérte, hogy nem lóg többé.

— Azóta szorgalmasan dolgozom. Utálom a lógást.

— Pazarolta az anyagot. Úgy bánt vele, mint a Csáky szalmájával. S megígérte, hogy takarékos lesz.

— Azóta én vagyok a legtakarékosabb ember az üzemben.

— Megrágalmazta a csoportvezetőjét, s megígérte, hogy ezt nem teszi többé.

— Beláttam tévedésemet. Azóta senkit sem rágalmaztam meg.

Teplák a bizottság tagjaihoz fordult:

— Látják, szaktársak. Varjas Béla mindig megtartotta a szavát. Most vitte ki először a kocsit a garázsból.

— Lopta! — szólt közbe Bence.

— Ne okoskodjék, Bence szaki! Revideálom az álláspontomat. Igaza van Tepláknak. Elvégre emberek vagyunk — érvelt Gyomai, majd Varjashoz fordult:

— Beismeri-e, Varjas szaktárs, hogy helytelenül cselekedett?

— Beismerem.

— Megígéri-e, hogy soha többé nem viszi ki a kocsit a vállalat garázsából?

— Megígérem, ünnepélyesen megígérem — szipogta Varjas —, és felajánlom a vállalatnak azt a 800 forintot is, amit a kocsival kerestem.

— Megdolgozott érte — vágott szavába Teplák.

— Minek komplikáljuk a dolgot? — mondta Gyomai. — Tartsa meg a pénzt!

— És ha legközelebb egy villanymotort visz ki a gyárból? — méltatlankodott Bence.

Varjas kihúzta magát, felemelte a fejét és öntudatosan szembenézett Bencével.

— Amit ígértem, most is megtartom. De a villanymotorra nem ígértem semmit...

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM KELL SENKINEK?!

A kisebbik unokám, aki nagy rutinnal gyűjt mindent, ami zsebpénzzé tehető, egyik reggel odavágódott elém, és minden bevezetés nélkül rátért a lényegre:

– Van valami elfekvő holmitok, nagyapi?

– De van ám, méghozzá külföldi!

– Lássuk a kollekciót! – mondotta ő.

Kinyitottam előtte a spájzajtót és megmutattam neki vagy másfél tucat import konzerves üveget.

– Sértetlenek és tiszták – biztattam a kis műgyűjtőt. – Igazán megérdemlik, hogy újra forgalomba lendítsd őket.

– Ezeket nem veszik vissza az üzletben, és nem veszi meg őket a MÉH sem – felelte a gyerek bánatosan.

Nem hittem a gyereknek, s betértem a legközelebbi Közértbe.

– Az üvegek árát bekalkulálják az árakba – mondta érdeklődésemre az üzletvezető. – Az import áruk üvegjeit nem vehetjük meg.



– Hát ilyen jól megy nekünk? – keseregtem a derék közértesnek. Ő velem kesergett, s arra biztatott, hogy menjek el a MÉH-hez, ott biztosan tudják használni az üvegeket.

– Mi, kérem, csak azt veszünk, amit nálunk az ipar vagy a kereskedelem megrendel. Az import befőttes és konzerves üvegeket nem rendelték meg, tehát mi nem is gyűjtjük. Legfeljebb zúzva vesszük meg, kilónként tizenegy fillérért.

A kör bezárult. Az üvegeket kidobtam. Bele a Kukába. Tizenegy fillérért nem zúzok!

Esküdt ellensége vagyok a kicsinyes takarékosságnak, de a pazarlásnak is. Nem tudom megérteni, hogy miért kell zúzdában törni, vagy a szemétbe dobni az import befőttek és konzervek 2–3 forintot érő kitűnő üvegeit?

Addig is, amíg a baráti országok konzervipara meghonosítja az egységes üvegek használatát, meg lehetne az import üvegeket is menteni. Mondjuk, ha felvásárolná a MÉH, és eladná azoknak a termelőszövetkezeteknek, amelyek most már elég szép számban konzerválnak gyümölcsöt és savanyúságot. Talán még a háziasszonyok is vásárolnának belőle.

Ha az állami kereskedelemnek netán az lenne a véleménye, hogy *az üvegek felvásárlása gondot, munkát igényel, és nem lehet rajta keresni*, akkor adja ki albérletbe. Megmentenék az üveget a népgazdaság számára, és egy gebines biztosan megélne belőle. De lehet, hogy több is...

(bernáth)

ÉRETTSÉGI TÉTELEK A NAPI ÉLETBŐL

(Ajánlataink)

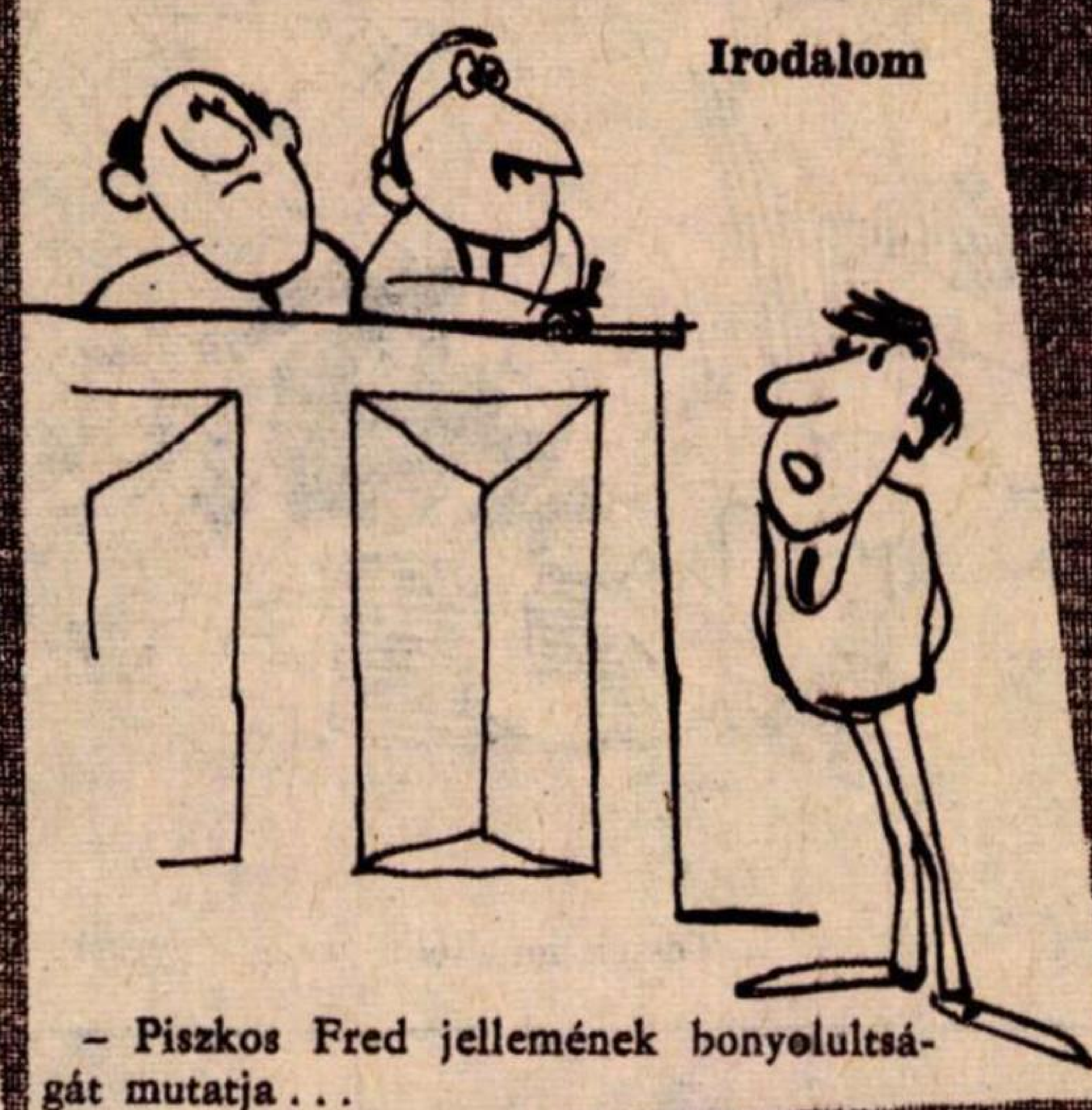
Sajdik Ferenc rajzai

Számtan

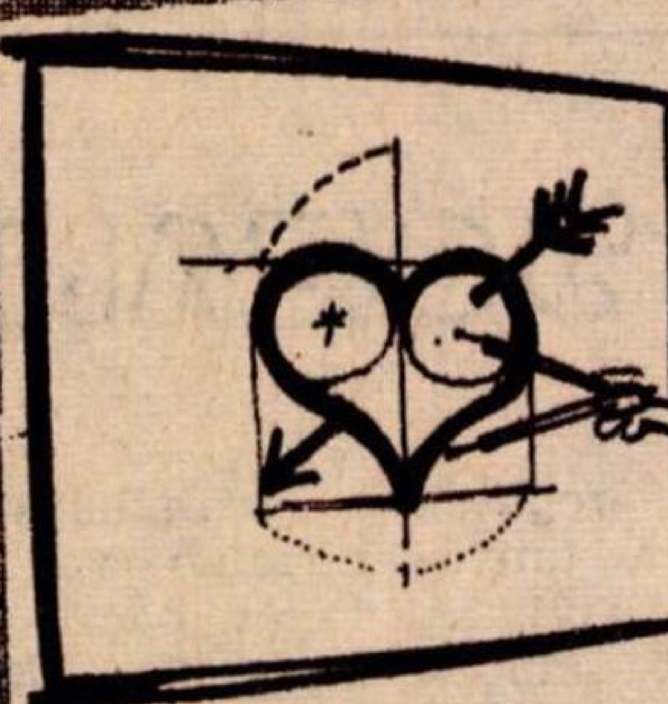


– harminckettő... harminchárom... harmincnégy...

Irodalom



– Piszkos Fred jellemének bonyolultságát mutatja...





Geometria

Növénytan

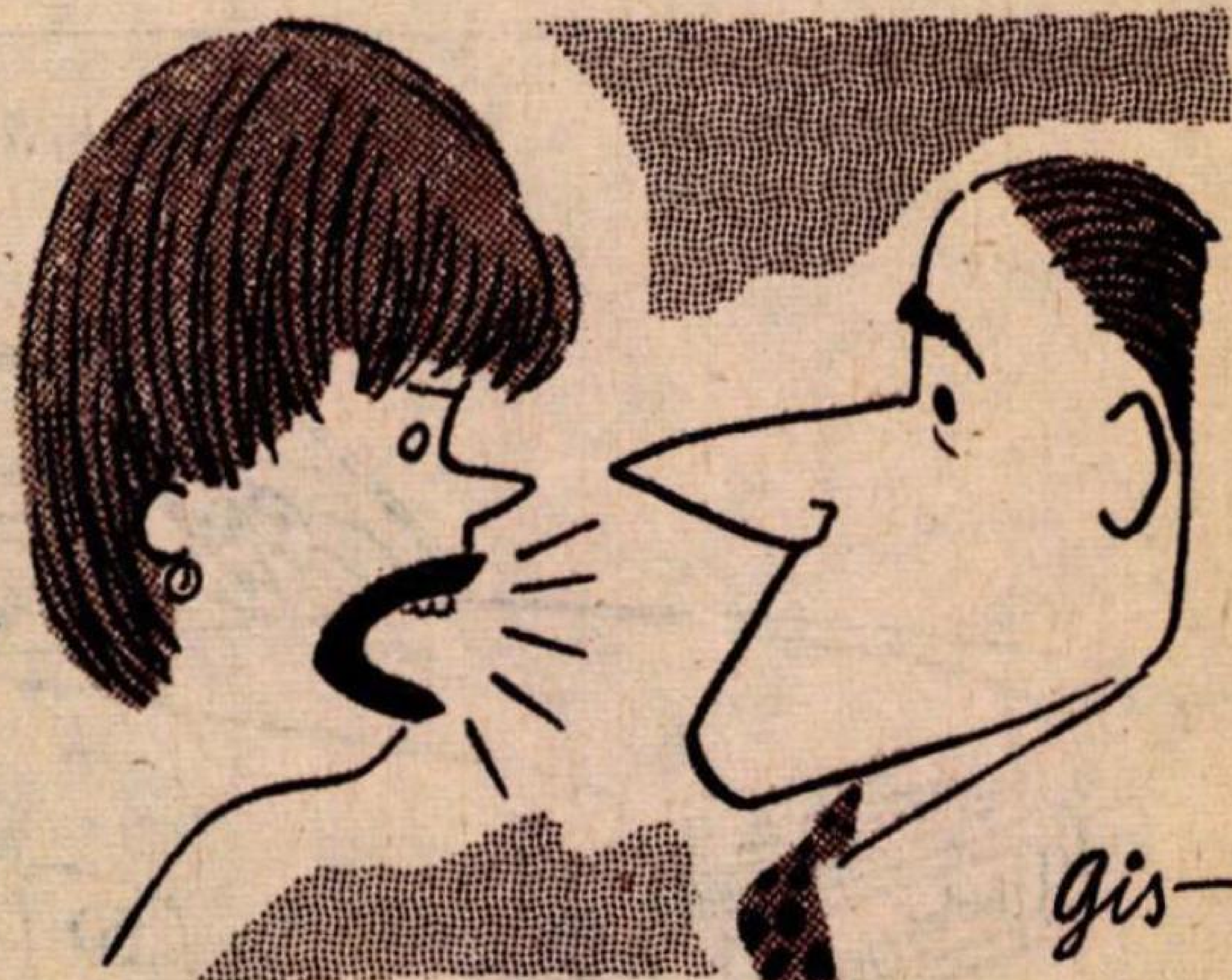


– Ez egyszerű virginiai dohány, vagyis muskotály... Levele hosszas lándzsás...

Történelem



– Brigitte Bardot következő férje Jacques Charrier, majd 1964-ben...



Az utolsó kívánság



– Tessék megítélni a tizenegyest!...

Javaslatunk önző csatároknak



Mindegyiknek külön labdát!

A veszélyes háború

Hogy Amerika milyen veszélyes kalandba fogott Dél-Vietnamban, arra sok ismert közíró felhívta a közfigyelmet. Stuart Alsop, a „New York Herald Tribune" világhírű cikkírója a helyzet illusztrálására egy régi Churchill-anekdotát idéz. „Churchillt az első világháború kezdetén büntetésből a frontra küldték. Ekkor történt, hogy mint tartalékos ezredes, egy képviselőházi csoportot fogadott. A képviselők hozzá voltak szokva, hogy ezek a frontlátogatások nagyon kedélyesek: rendszerint valamelyik erdőben, egy festői francia kastélyban pezsgőztek, miközben távoli tüzérségi moraj szolgáltatta a megfelelő hanghátteret. Churchill ezzel szemben előrevitte a képviselőket az első vonalba, térdig sárban kellett cuppogniuk, étlen, szomjan, heves ellenséges tűzben. Végül a csoport egyik tagja nem bírta tovább, és ingerülten kérdezte, hogy nem veszélyes-e ilyen sokáig az első vonalban tartózkodniuk. Churchill így válaszolt: „Drága barátom, ne feledkezzék meg arról, hogy ez egy nagyon veszélyes háború!"

A JÓZAN LOVAK

A faluból csak fogaton tudtam kimenni a tanyára, ahol a lagzi volt. A termelőszövetkezet elnöke rendelkezésemre bocsátott egy csézát, a hozzávaló két sárgával és Péter bácsival. Egyenletesen ballagtunk, s míg a kerekek gördülése, s a lovak patája zenét vert a köves úton, az öreg kocsis komótosan beszélt. Munkájáról, s főként a két gyönyörű sárgáról.

Észre sem vettem, hogy a falu közepén egy nagy kanyart csináltunk, majd kissé följebb, visszatértünk a köves útra. Fúrta az oldalamat, miért volt szükség erre a kanyarra, de azt gondoltam: Péter bácsinak biztosan volt oka rá, alkalomadtán majd megkérdezem. Hátunk mögött a falu, elfogyott az öreg szava, hogy teljen az idő, bekapcsoltam táskarádiómat. Abban a pillanatban a lovak lelassítottak, majd hirtelen vágtatni kezdtek. Péter bácsi sziszegve csillapítgatta őket, s amikor nem használt, magafeledten káromkodott egyet, majd rám kiáltott:

— Zárja már el!

Ijedtemben kis híján leestem az ülésről. Amikor sikerült végre kikapcsol-



nom a rádiót, a lovak hegyes kis füle ruganyosan megrezgett, s léptüket lelassították. Mintha mi sem történt volna, folytatták az utat, ahogy kezdték. Zavaromban dadogva kérdeztem:

— A rádiótól ijedtek meg? Úgy tudom, a lovak szeretik a zenét?...

— Azok igen — mormogta Péter bácsi —, de ezek mások. Ezek még a részeg embert sem szeretik. Nem szívelik még a kocsma szagát sem, azért kerültük ki a faluban... Megutálták... Különben jó lovak, csak ez az egy bajuk van, amióta az a bizonyos dolog történt. Nem mondták el?

Gyanakodva nézett rám. Biztosítottam, hogy semmit nem hallottam arról a bizonyos dologról.

— Akkor jó — mondta, s hallgatott. Jó sokáig hagyta, hogy furdaljon a kíváncsiság. Nyilván végig gondolta közben, mert egyszer csak magától elkezdte: — A körösztlányom lakodalmával van összefüggésben... Onnan jöttünk hazafelé éjszaka. Ahogy az ember lagziból szokott, italosan, danolva. Lámpánk nem volt, csak igen jó kedvünk. Észre sem vettem, hogy kicsúszott a kezemből a gyeplő, ezek meg rohantak, és bevittek bennünket az árokba. Elég az hozzá, hogy a nagy danolásból jajgatás lett. Hát attól kezdve ez a két ló nem bírja elviselni, ha énekelnek. Meg az ital szagát...

— Mi lesz velünk, ha a lakodalmas házhoz érünk?

— Azt már én kifundáltam. A szomszéd tanyán kötöm be őket. Fokhagyma meg csak akad a lakodalmas háznál. Az elveszi a bor szagát...

Szemes Piroska

Demokrácia

Vasvári Anna rajza



Pesti tudósítónktól

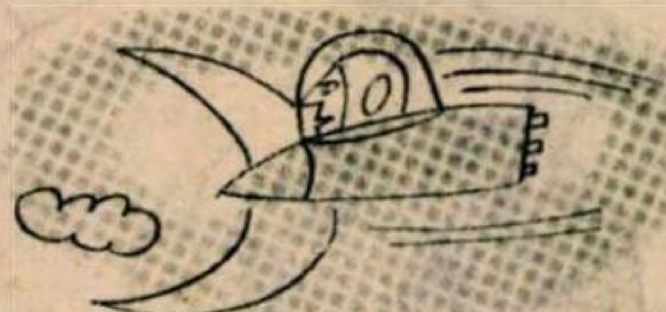
Nem értem a póruljárt menyasszonyokat, akik feljelentették a házasságszédelgő férfit. Jobb lett volna, ha feleségül vette volna őket, és most lenne egy szélhámos férjük?!



Kérem szépen, ne ábrándítsanak ki mindenből! Hír szerint a hamburgi múzeum megvásárolta Arisztotelész szakálltalan szobrát.
Arisztotelész szakáll nélkül! Kikérem magamnak!



Amerikai tudósok egy csoportja, élén Thomas Golddal, a Cornell egyetem tanárával, azt vallja, hogy lehetetlenség űrhajónak leszállnia a Holdra, mert az égitest vékony felszíni rétegét az űrhajó könnyen átszakíthatja, és a Hold mélyébe zuhanhat. Komoly tudós, szerintem, ennek csak örülhet, mert amire még gondolni sem mert, nemcsak a Hold felszínét vizsgálhatja meg, hanem a belsejét is.

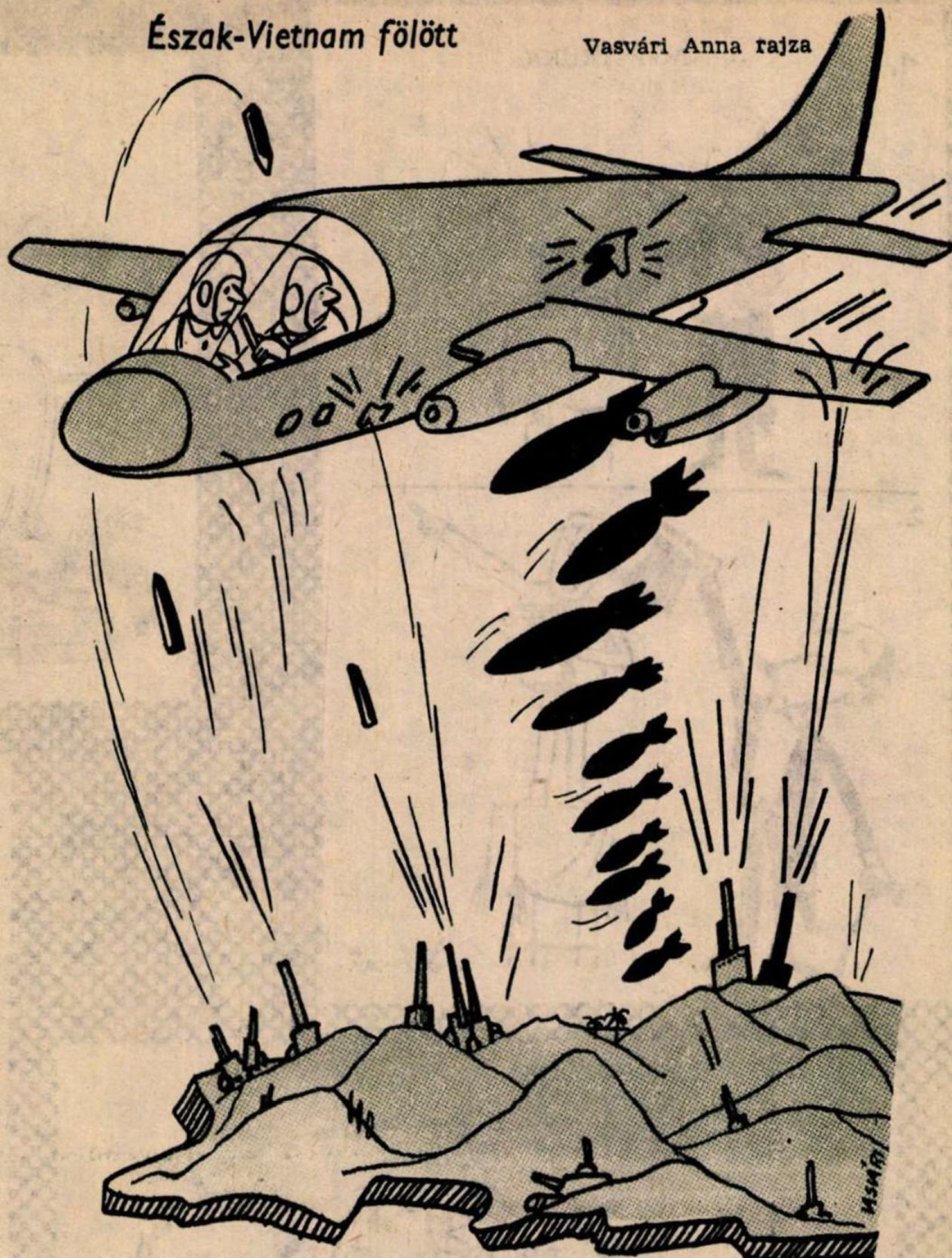


Lottó utcát ajánl valaki a Fővárosi Tanácsnak, amely 1500 új nevet keres a névtelen vagy átkeresztelendő utcák számára. Szép név, ebben az utcában kellene összegyűjteni az öttalálatosokat. Még a kéttalálatosok is kaphatnának valahol egy kis dűlőt.

f. l.

Észak-Vietnam fölött

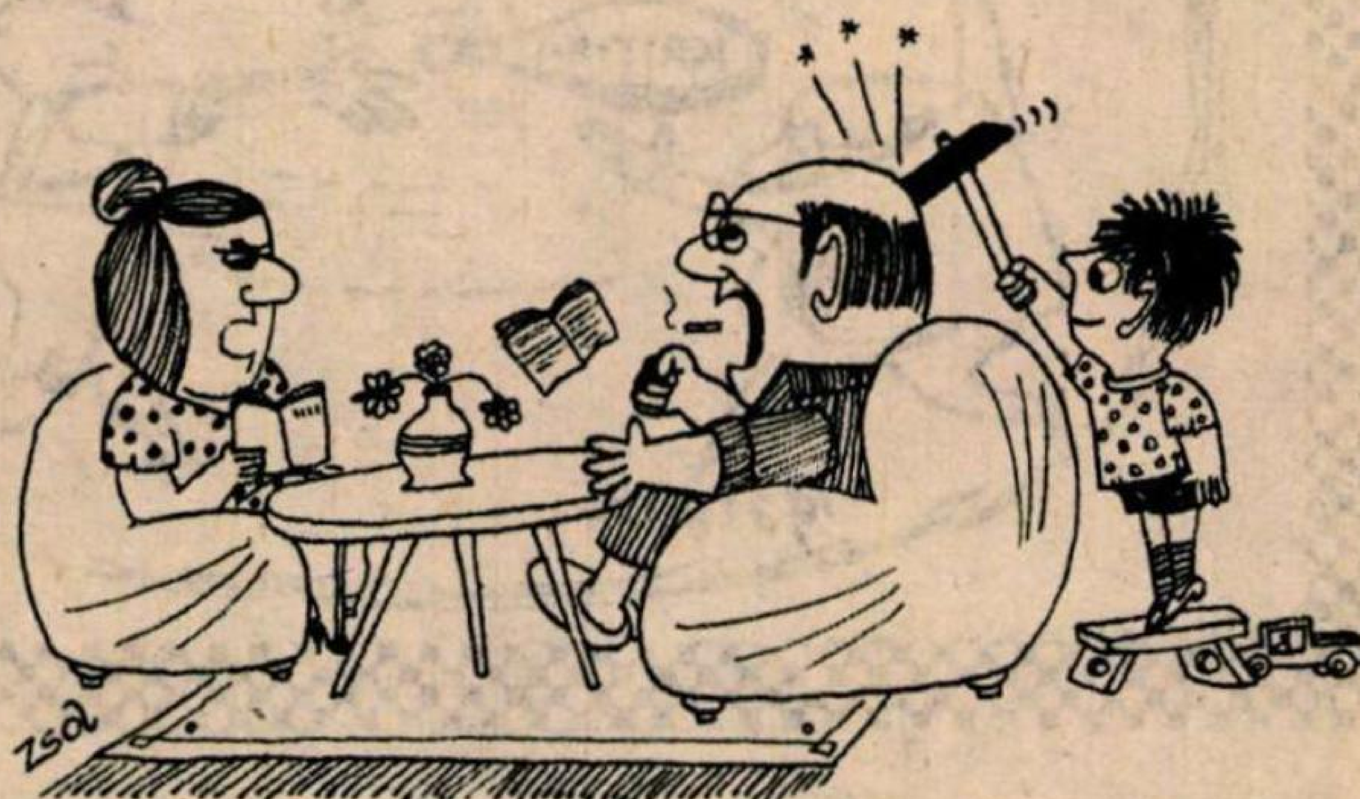
Vasvári Anna rajza



– Még szerencse, hogy Johnson mérsékeltebb, mint Goldwater.

Pedagógia

– Ernő, ne káromkodj a gyerek előtt!



Bizalmas ügy



– Természetesen számítok a diszkrécióra!

Üzemlátogatás



A NAGY TRÜKK

1.



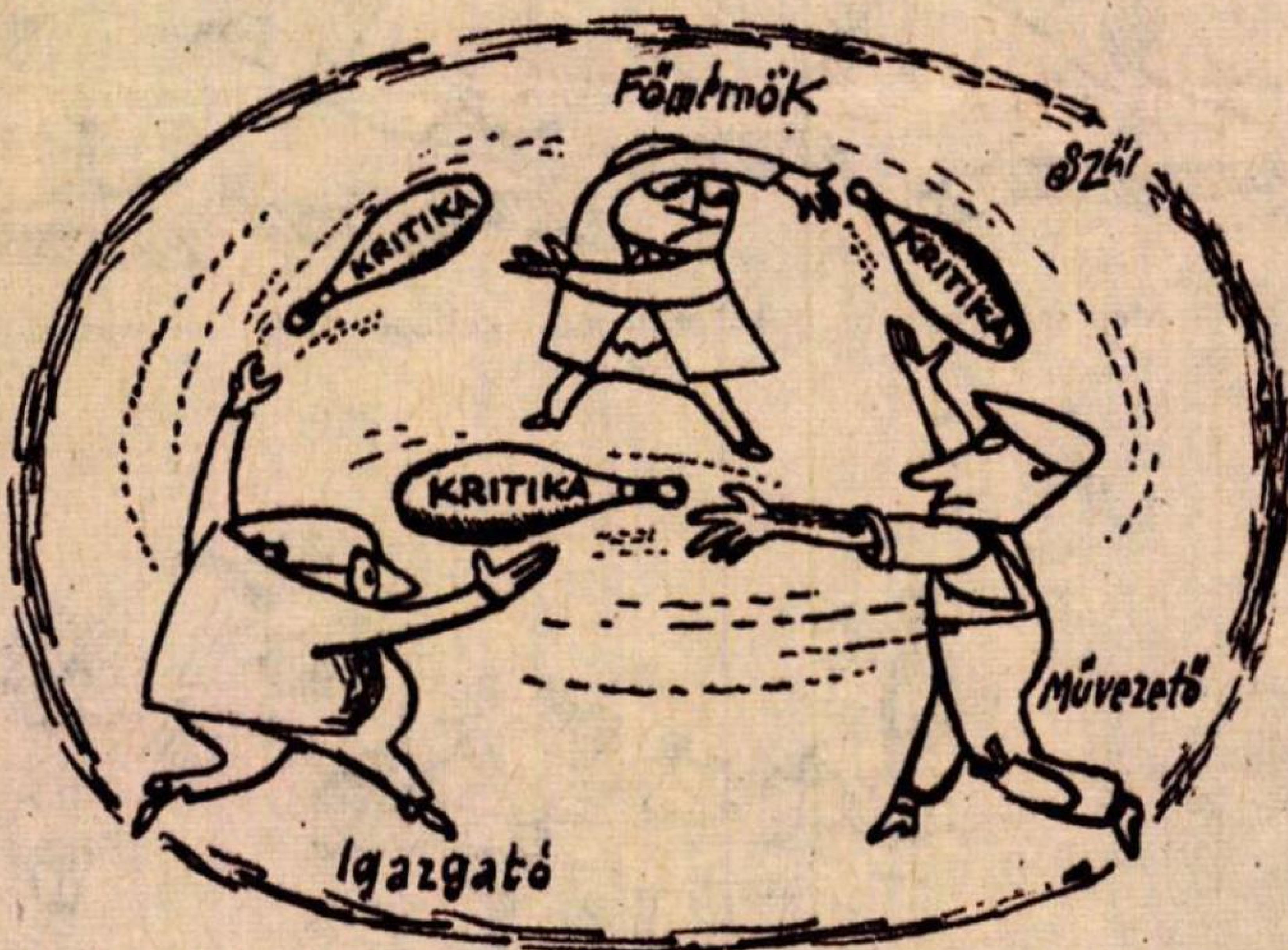
2.



LÁBZSONGLŐR-SZÁM



BUZOGÁNY MUTATVÁNY



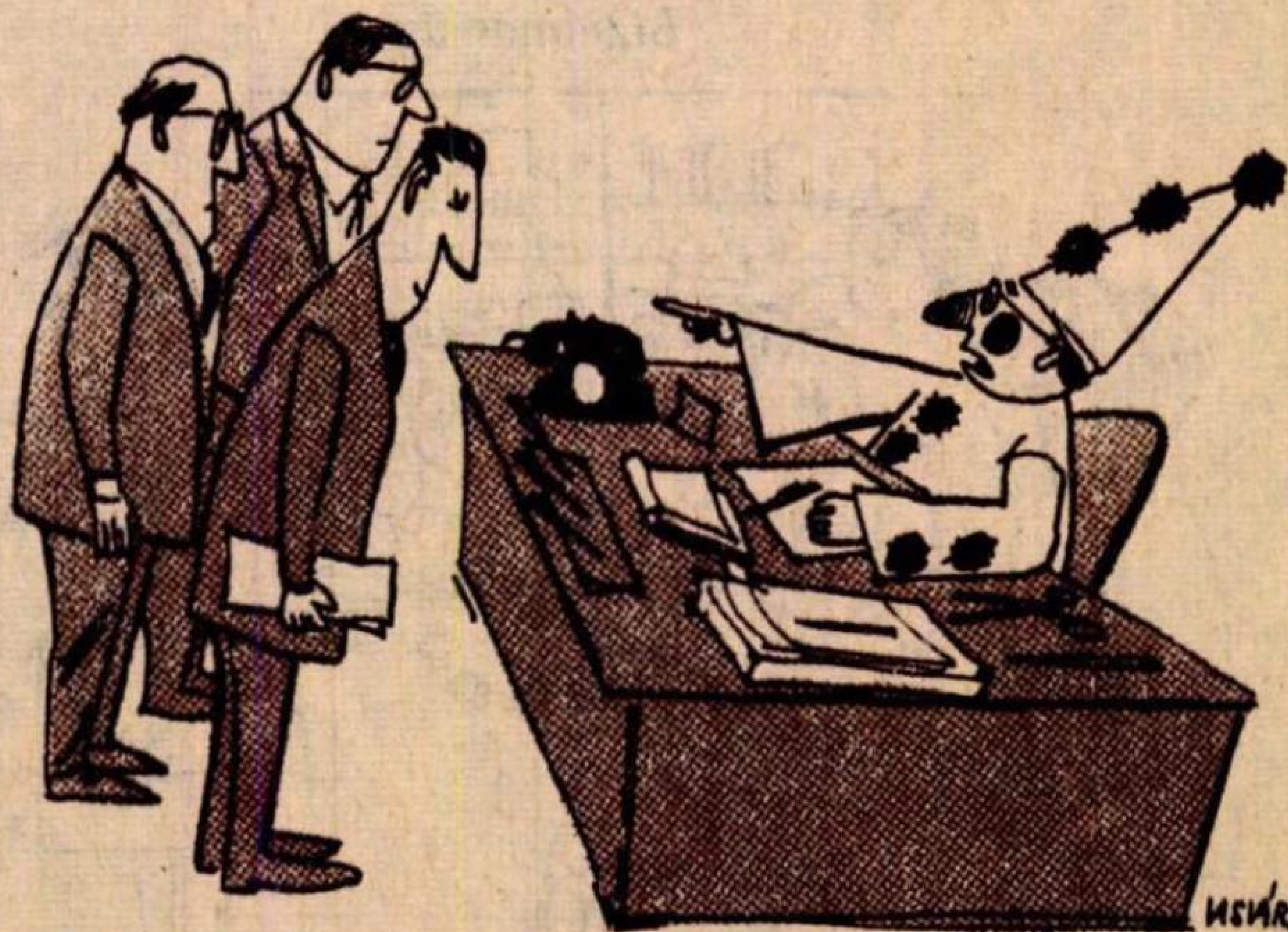


– Már nyugdíjas, de havi ötszázért csinálja.

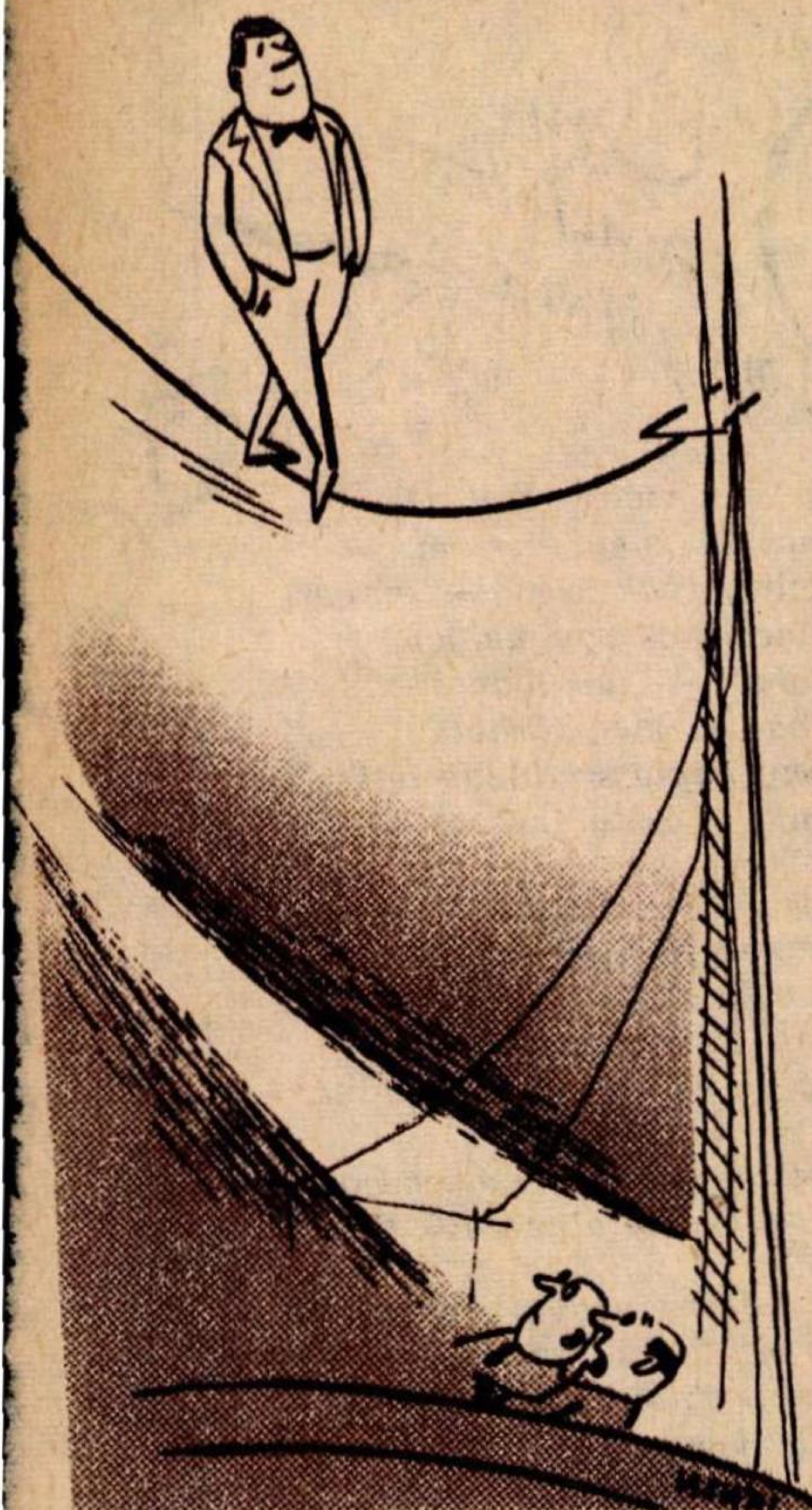
KÖTÉLSZÁM



– Most már abbahagyom, drágám, mert a férjem egy fontos telefonhívást vár...



– Bohócnak néznek engem?!



– Ki állhat mögötte?

KÉSZ CIRKUSZ

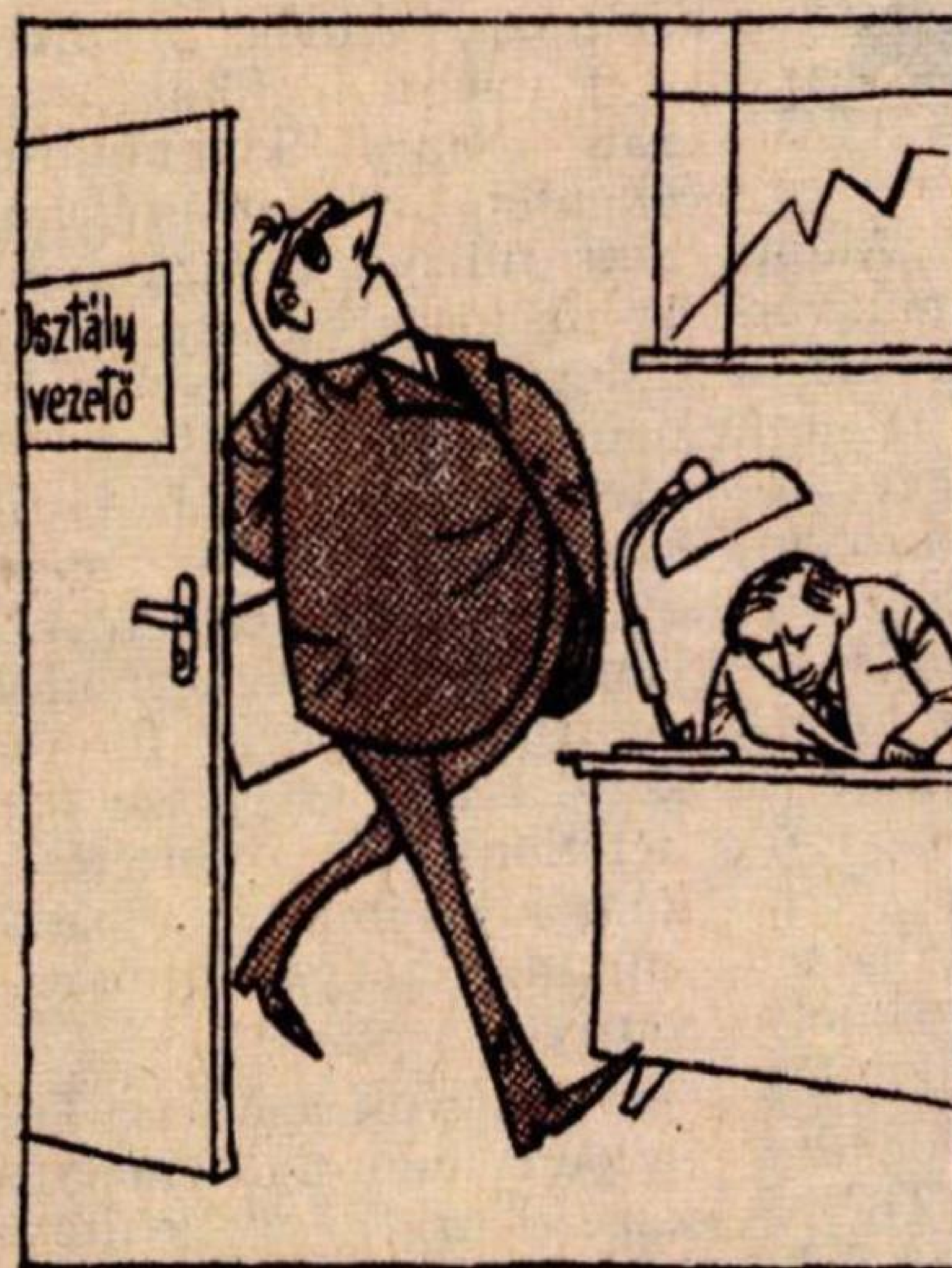
VILÁGSZÁMOK







ÁTVÁLTOZÓ MŰVÉSZ







Ha így se nézek ki vadállatnak . . .

IRODALMI CIRKUSZ



NEM SZABAD A KÖLTŐT SZEMÉLYESEN ISMERNI!

Én tudom, hogy Naspolya Ede kiváló költő. Csak ne ismerném őt személyesen!

Miközben például a „Harmat az italom" című csodálatosan finom, szinte földöntúli zizegésű költeményét olvastam, nem tudtam elhessegetni magamtól azt a képet, amely Naspolyát nem a hajnali mező pázsitján ábrázolja, hanem a sarki italboltban. Itt vedeli Naspolya a különféle harmatokat, néha szódával, néha anélkül, gyakran rövid harmatokat, féldeciszámra. Naspolya ugyanis – mondjuk ki bátran – iszákos ember, akinek mája, szíve, veséje a megelőző orvostudomány hírverésében szerepel.

Aki persze nem ismeri Naspolyát, az másképpen képzeli el őt a „Durva szó a lelkemig hasít..." kezdetű költeményét olvasva, mint én. Mint lelkes szurkolók ugyanis, nemegyszer egymás mellett ültünk a Népstadionban, s csak nemrég történt, hogy körülöttünk hivatásos harckocsizó őrmesterek pirultak, miközben Naspolya a játékvezetőt szidta, aki szerinte teljesen indokolatlanul állította meg Göröcsöt les címén, holott erről szó sem lehetett. Még csak nem is idézhetem a finomszavú költőt, mert mostanában a nyomdafesték teherbíró képessége sok kívánnivalót hagy maga után.

Láttam már fiatal lányt, akinek az arcán a meghatottság könnyei peregtek, amikor Naspolya „Tekinteteddel táplálkozom..." kezdetű szonettjét olvasta. A kislány persze behozhatatlan előnyben van mindazokkal szemben, akik már látták Naspolyát beletemetkezni egy tányér pacalpörköltbe. Látták? Hallották! Naspolya számára ugyanis az evés nemcsak látványos, hanem hallható élmény is, hogy tovább ne részletezzem ezt az akusztikus eseményt, mert nem szeretek mások fogyatékosságai fölött csámcsogni.

Én is meg tudnék hatódni Naspolya humanizmusán, amikor az „Áldott légy, dolgozó!" című versét olvasom, csak azt a jelenetet tudnám feledni, amikor a költő egy Közért-kiszolgálót ostorozott, s mialatt jobbjával tíz deka mócsingos sonkát rázott, egészen mást kért a kiszolgáló fejére, mint isten áldását!



Vagy itt van a „Férfiököl" című nagyhatású Naspolya-poéma, amelyben a költő a férfit világűrhódító titánnak ábrázolja, modern Zeusznak, aki marokra ragadja a világtér erőit. A költeményből kiáradó roppant erő, a világot meghódító Örök Férfi gigászi bátorsága mindenkit magával ragad, aki még nem volt Naspolyával fogorvosnál. A fogorvosi rendelő nem cukrászda, de az a nyöszörgés, halálfélelem, üvöltés, amellyel Naspolya a fogorvos legártatlanabb mozdulatait kíséri, több, mint költői túlzás.

Mindez persze igazságtalanságnak hat. Naspolya ugyanis mindezek ellenére kitűnő költő, versei az értelem, az érzés és az ihlet csomópontjai, s biztos vagyok benne, hogy amikor leül írni, őszintén átérzi azt, amit alkot. Egy alkalommal például, amikor irodalmi kávéházunkban láttam őt, amint papírlap fölé hajolva merengett, átszellemült arccal és ihlettől terhesen, világosan éreztem, hogy Naspolya minden fogyatékossága és emberi gyarlósága ellenére is a világ avatott dalnoka, akinek a költészet jelenti a földi javakat. Nincs kiábrándító ellentét, ez a sovány, kopott ruhájú, hosszú hajú költő joggal írhatta le a „Megvetlek, aranyborjú!" nemes indulatú kiáltást. Mert az már kizárólagosan az én hibám, hogy eléggé el nem ítélhető kíváncsiságból megnéztem a papírlapot, amely fölé a költő hajolt, s persze telhetetlenségem büntetéseként kiábrándulva tapasztaltam, hogy lottószelvény.

Én vagyok a hibás. Tolakodó módon személyes kapcsolatra törekedtem Naspolyával, és nem elégedtem meg azzal, hogy hírből ismerem.

Feleki László



Nem írtak még verset róla,
így hát én megverselem.
Megmozgatnak sok-sok embert,
ne maradjon egy helyen.
Iktatóból, — levélbontó
lett, bár ez még tűrhető.
Néhány napig szelidebb lett
néhány — osztályvezető.

Kit is kéne elküldeni,
ha már ilyen nyílt a szó?
Nem volt eddig postabontó?
Legyen az, az iktató!
És, mert embert le kell adni,
mert az ukáz sürgető!
Mehet bárki, csak maradjon
meg — az osztályvezető.

Mert a fejre nagy szükség van,
ki tervez és ki vezet?
Na, meg aztán minden embert
elküldeni sem lehet!
Nem ér semmit a lakás se,
ha nincs rajta jó tető;
Menjen bárki, csak maradjon
meg — az osztályvezető!

Ha volna tán helyettese?
Szükséges az mindenütt.
Ki írná az A mellé a
következő B betűt?
Helyettesre szükség van, mert
jó káder s ez érthető.
Kell a támasz, hogyha inog
némely — osztályvezető!

Így történt, hogy sok esetben
messze repült el a kő.
Megmozgattak sok kisembert,
mert az könnyen küldhető.
Megmaradt a sógor-koma,
ugyebár ez, érthető.
No meg akit megkedvelt a
legfőbb — osztályvezető.

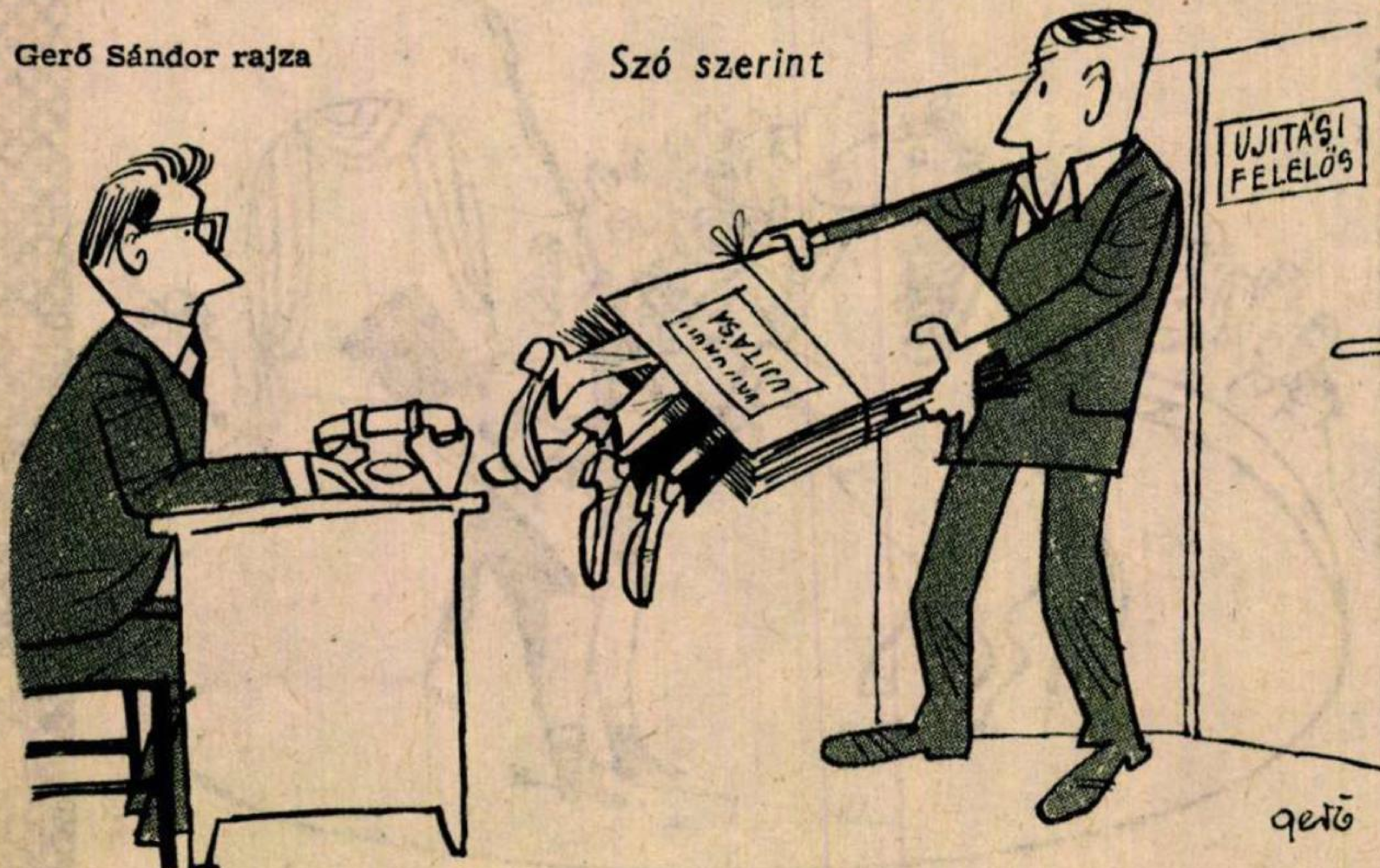
Megy is most a munka folyvást,
osztályharc ez, nagy csata.
Aktát gyárt és egymást fúrja
sok fő s albürokrata.
S aki közel áll a tűzhöz
jól melegszik, — ez a fő.
Ámde legjobban melegszik
a — főosztályvezető.

Van közöttük jó munkás is,
én is ismerek sokat.
És ami a legeslegfőbb;
jól végzik a dolgukat.
Közülük is tűnjék el hát
a balkezes, törtető.
Ne csak azért maradjon ott,
mert, hát — osztályvezető.

Kopré József

Gerő Sándor rajza

Szó szerint

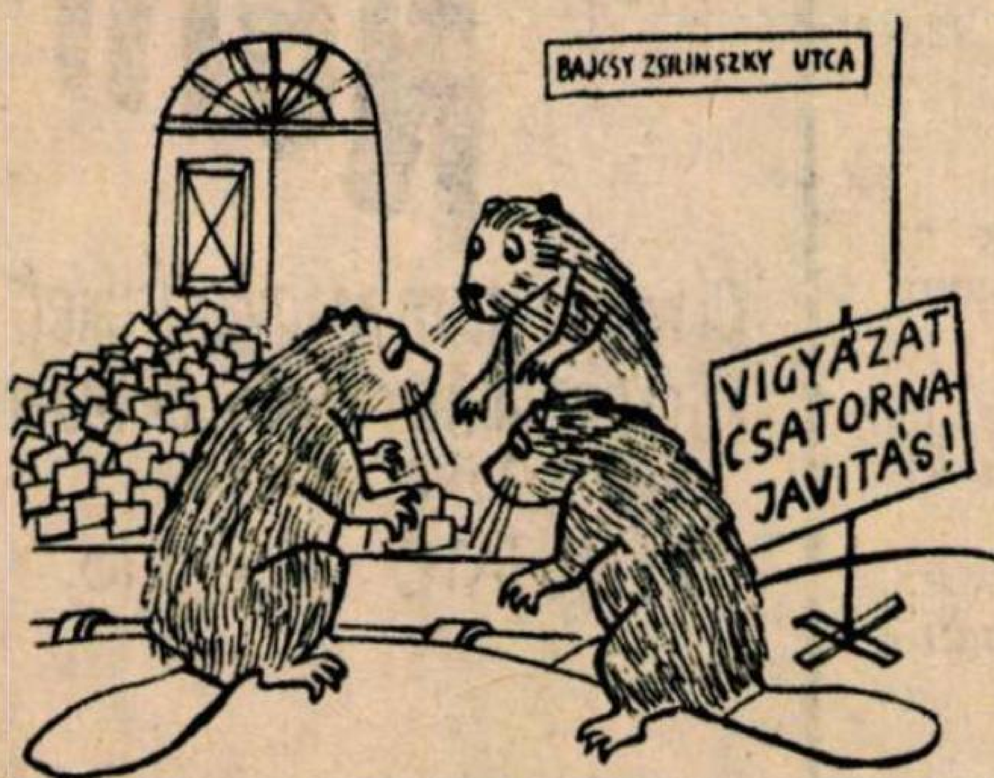


– Benyújtom az újításomat, benne van a főmérnök és a művezető is...

Jelentés *Hódmezővásárhelyről*

Ez a szép város onnan kapta nevét, hogy egykor hódok éltek a környékén. Talán, ha ezekre a közismert gát- és csatornaépítő művészekre bízták volna a Bajcsy-Zsilinszky utca alatt húzódó csatornahálózat megépítését...

Kezdetben nem volt semmi baj. A KPM Hídépítő Vállalata elkészítette a főgyűjtőcsatornát. Az UVATERV tervei alapján. Ezt követően létrehozták a házi szennyvizeket levezető hálózatot. Az UVATERV tervei alapján. Aztán kiderült, hogy ezt nem lehet bekötni a főgyűjtőcsatornába, mert a két tervező intézet, az UVATERV és az UVATERV nem hangolta össze elgondolásait, és a kivitelező is követett el hibákat. Ráadásul ezen az ötszáz méteres útszakaszon a vízvezetékhálózatot sem lehetett üzembehelyezni. Nyolc hónapi hercehurca után ma már mutatkozik némi eredmény. Az utca bal oldalán sorakozó házakban már van ivóvíz, a



— **Ez nálunk nem fordulhatott volna elő**

jobb oldaliakban nincs. A szennyvízlevezetés még egyik oldalról sem megoldott. De hát nem lehet egyszerre mindent!

*

A Majolikagyárban a régi györöncséripar hagyományainak felhasználásával készülnek a művészi kivitelű tálak, vázák, kancsók. Agyag kell hozzá és munka. A termékek fele exportra megy, és a nyugati piac a jelenleginél jóval többet is felvenne. Hosszú évek óta minden felsőbb fórum egyetért abban, hogy fejleszteni kellene az üzemet, hiszen a befektetés gyorsan megtérülne.



Egyetértés van, beruházás nincs. Ezzel szemben rengeteg az adminisztrációs feladat.

*

A Lenin út és az Alkotmány utca sarkán felépült szövetkezeti ház — hogy, hogy nem — előbbre furakodott társainál. Mint a katona, aki jelentéstétel céljából egy lépést előbbre lépett. A város vezetői már arra is gondoltak, hogy „kényszerárkádosítással” hozzák rendbe az utca képét, és biztosítják a zavartalan közlekedést. Jelenleg e ház mellett ugyanis annyira leszűkült a járda, hogy csak sovány emberek férnek el rajta.

Javaslatunk:



Hazánk egyetlen mérleggyára Hódmezővásárhelyen van. A centigrammostól a kétszáz tonnás vagonmérlegig 150 különböző féle-fajta mérlegtípust terveznek és gyártanak itt. Négy év alatt 85 millió forintról 145 millió forintra emelkedett a termelés, és ennek a felfutásnak 80 százalékát a termelékenység növelésével érték el.

A gyár vezetőinek tömérdek a gondjuk. A második negyedévre például a mérlegekhez szükséges csavaroknak csak negyven százalékát igazolta vissza a Szerelvényértékesítő Vállalat. A gyors- és csecsemőmérlegek gyártását egy, aránylag jelentéktelen összegű, apró import-alkatrész hiánya gátolja stb. És hogy a bürokrácia se maradjon ki, az igazgatóságon megmutattak nekünk egy



— **Asszonyom! Garanciával adjuk...**

hivatalos felszólítást. Úgynevezett fizetési letiltást. A napi postával érkezett Szegedről, a Víz- és Csatorna Művektől. Az áll benne, hogy a Mérleggyár egyik, Szegedről bejáró dolgozójától vonjanak le és a megjelölt számlaszámra haladéktalanul fizessenek be — *két forintot!* Még jó, hogy nem személyesen jöttek érte Szegedről!

(Kürti—Várnai riportja)



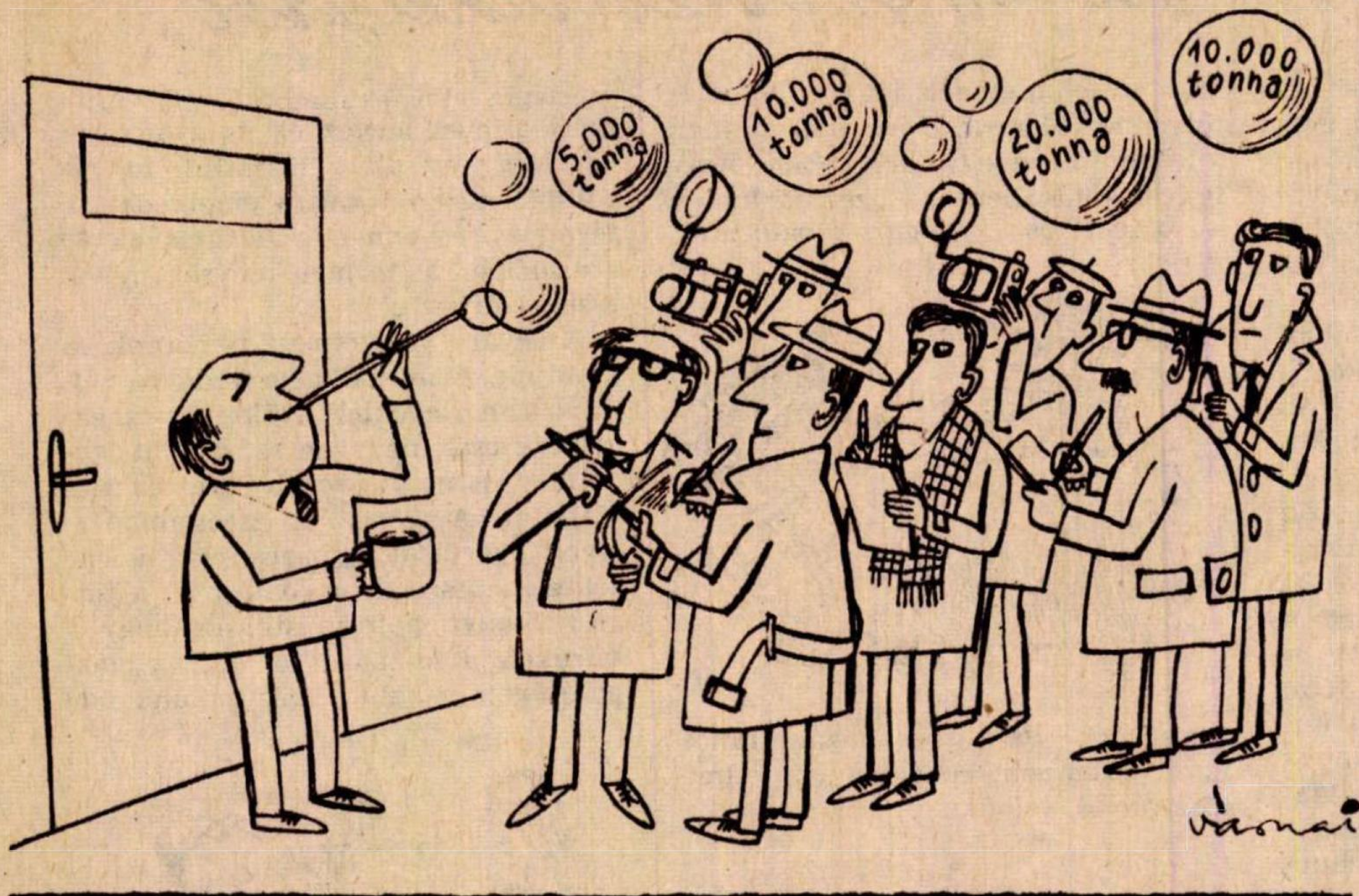




Mészáros András rajza

Sajtóértekezlet

Várnai György rajza



Antikváriumban



Irka-firka

Állítólag Párizsban valaki feltalálta a művirágból előállítható szagtalan kölnit.

*

G. összetéveszti a tipizálást a pitizálással.

*

Párbeszéd:
– Miért vagy rosszkedvű?
– Biztosan fáj a fogam. Akkor szoktam ilyen rosszkedvű lenni.

*

Minden nőnek van titka. Amelyiknek nincs, az sürgősen szerez magának.

*

Z. hozzátartozik az általános műveltségemhez.

*

– Igaz, hogy Ica kikosarazott?
– Ugyan, csak kimondta a boldogító nemet!

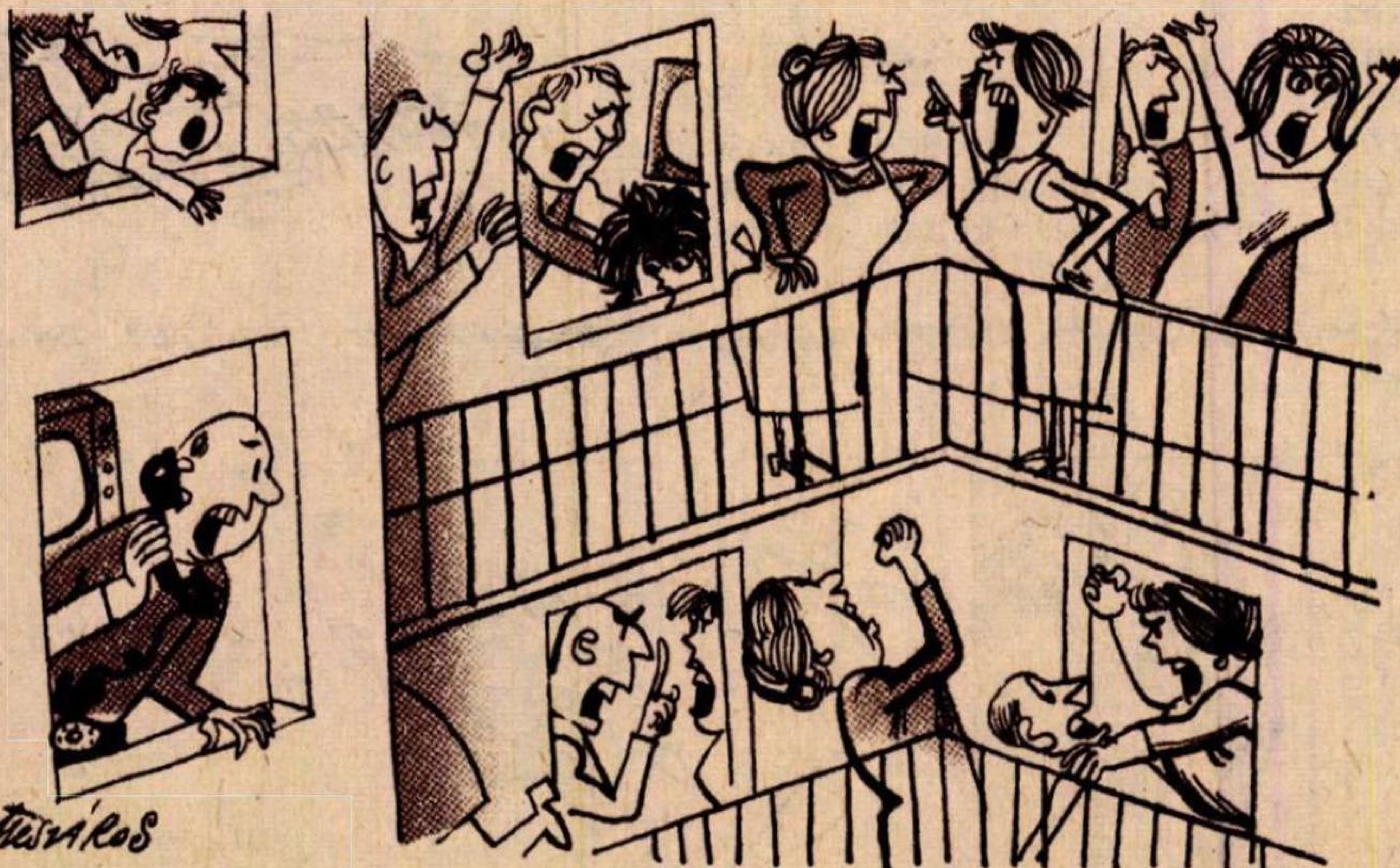
*

Iksz új úton jár kitaposott cipőben, Ipszilon viszont kitaposott úton jár, de mindig új cipőben . . .

(d—th)

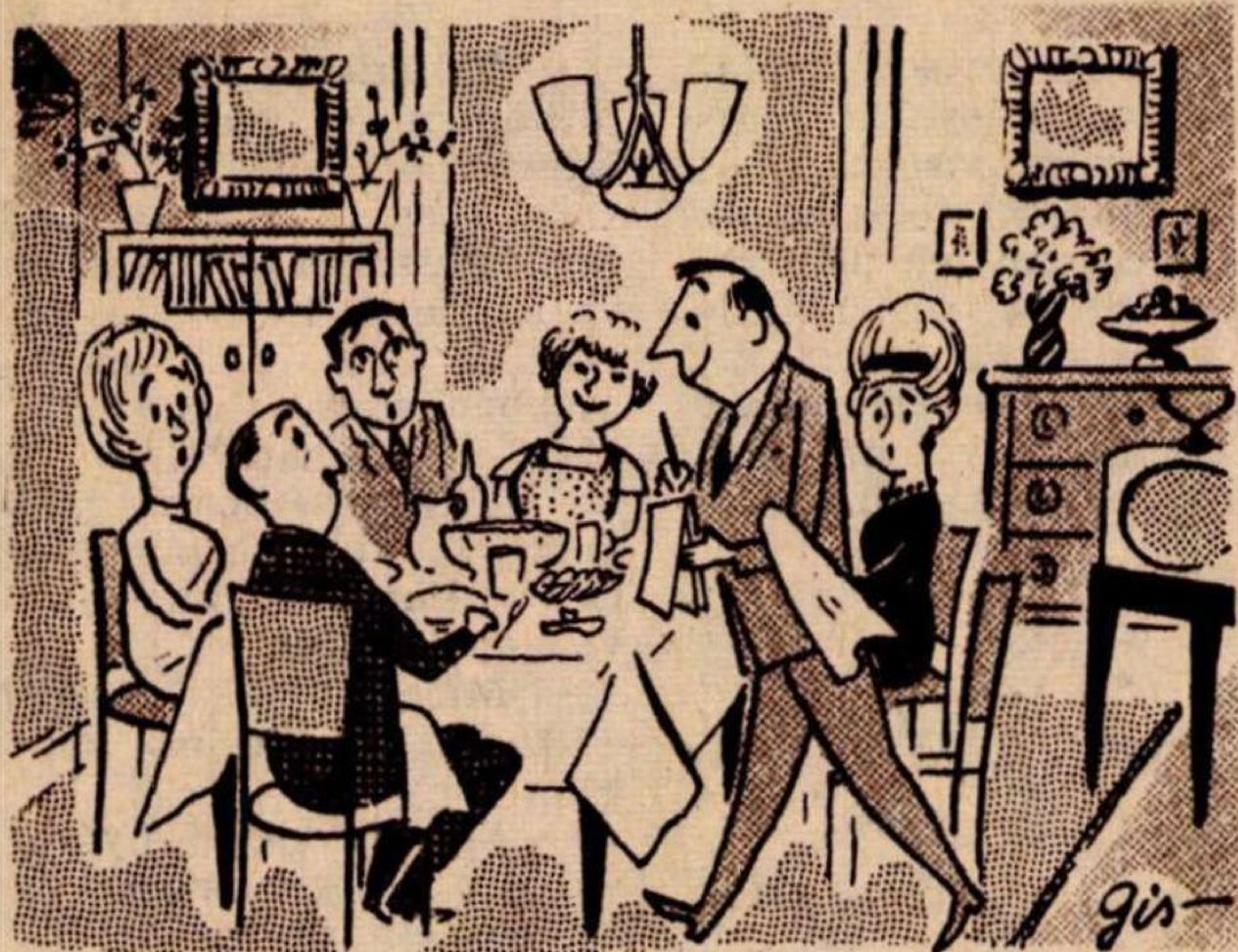
Mészáros András rajza

ADÁS SZÜNET



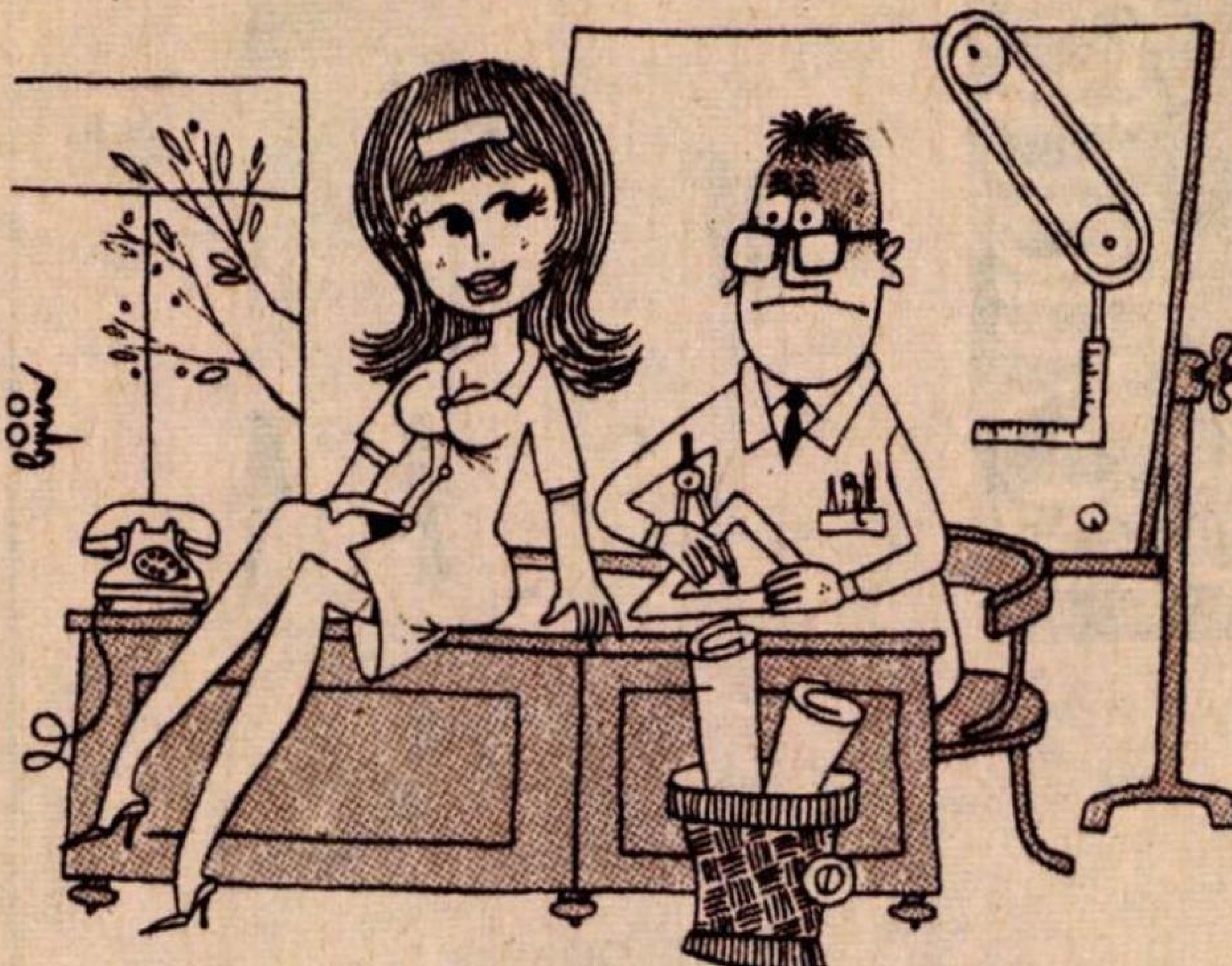
– Halló, televízió igazgatóság? Legyenek szívesek pénteken este is műsort sugározni . . .

Takarékos vendéglátás



– Dezső, volt egy erőleves és egy sertéspörkölted...

Új munkatárs



– Remélem, a kolléga úr nem szakbarbár...

LONCI és a gyerekek

A Kálvin téren futottunk össze, nagy örömmel. Lonci nem sokat változott. Kicsit meghízott, barna hajába néhány ősz szál vegyült, de szívmelengető mosolya, fürge mozgása maradt a régi. Minthogy ősidők óta nem találkoztunk, hosszú évekig hírt sem hallottam felőle, felajánlottam: kísérjük el egymást egy darabon, és beszélgessük ki magunkat. Elindultunk.

– Először te mesélj magadról, Loncika – biztattam, és az övéhez igazítottam lépteimet. – Hogy élsz, mint élsz, mit csinálsz?

– Mindjárt, mindjárt – felelte szórakozottan, miközben tűnődő arccal állt meg egy tíz-tizenkét éves fiú előtt, aki a Múzeum-kert vaskorlátjának dőlve, hanyag eleganciával cigarettázott. Vizsgálgatta, nézegette a legénykét, aztán közelebb lépett hozzá. A további események pergőtűz-gyorsan játszódtak le. Lonci áttette táskáját a bal kezébe, erélyes mozdulattal kitépte a gyerek szájából a cigarettát, és szinte egyidejűleg egy fülest is lekent neki.

– Nem szégyelled magad?! Dohányozni mersz?! Miért nem vagy az iskolában? Újabb intőt akarsz? Mit szól majd apád?!

Az emberi szabadságjogaiban megalázott ifjú döbbenten bámult Loncira és rám, mormolt valamit, aztán úgy elszaladt, mint a nyúl. A Bródy Sándor utca sarkáról még egy grimaszt vágott felénk, és eltűnt a járókelők sűrűjében.

Lonci csak ekkor fordult hozzám:

– Nem viselkedtem nagyon durván ezzel a gyerekkel?

– Csak azt kapta, amit megérdemelt – nyugtattam meg. – Honnan ismered?

– Hiszen, ha tudnám?! – sóhajtott egy keserveset. – Az is lehet, hogy félig-meddig az enyém. Ez az én nagy tragédiám. Félek, hogy megbolondulok ezek miatt a gyerekek miatt.

Meghökkenve néztem rá.

– Mi az, hogy félig-meddig a tiéd? Milyen gyerekekről beszélsz? A saját gyerekeidet csak ismered?!

– A százszázalékosakat igen – legyintett –, de hát az összeset?! Üljünk be ebbe a presszóba, elmesélem neked az egész dzsungelt.

Beültünk, hozták a kávét, Lonci nekikezdett a történetnek.

– Te nem ismerted, elvált ember volt az első férjem. Önálló kisiparos. Két gyereket hozott a házasságunkba, Ferit és Jóskát. Négy volt neki, de a két kislányt a bíróság az anyjuknak ítélte. Nekünk is született egy gyerekünk, Jánoska, a második évben pedig egy aranyos kislányt is hozott a gólya, Erzsikét. Ez eddig – hat. Igaz?

– Igen, hat – bólintottam.

– Rosszul éltünk, az uram zsugori volt, veszekedős, gyanakodó. A negyedik évben visszaköltöztem a mamához. Törvényesen is elváltunk. Erzsike nálam maradt. Nem soká hozzámentem az egyik kollégámhoz. Özvegyen élt, egyedül nevelte három kicsinyét. Megesett rajta a szívem, bár nagy szerelem nem volt közöttünk. Nem is bírtuk sokáig. De akkor már megvolt Jolánka.



– Ez eddig tíz – közöltem az összeget.

– Stimmt! – mondotta Lonci. – De velem csak Erzsike és Jolánka maradt. A harmadik házasságom végre sikerült!. Megtaláltam az igazit. Guszti művelt, aranyos, szellemes, picit bohém férfi. Háromszor vált el, én vagyok a negyedik felesége. Az előző házasságaiból egy-egy gyereke volt, akik az anyjuknál éltek. Mindhárom exfeleség másodszor is férjhez ment, és új élettársát átlagban két-két gyerekkel ajándékozta meg.

– Tizenkilenc – számoltam ki a szalvétán. – De hát ezekhez neked nem sok közöd van.

– Már hogyne lenne?! – tiltakozott élénken. – Először is: Gusztival van egy saját gyerekünk is, a kis Guszti. Az ő féltestvérei az apja előző házasságaiból való gyerekek. Aminthogy féltestvérei az én első és második házasságomból való gyerekek is. Sőt, azoknak a testvérei is rokonok végeredményben. De ez még semmi!

– Semmi! – rajzoltam egy pocakos zérust a szalvétára.

– Az első férjem is újra megnősült közben. Nekik is vannak új gyerekeik. Ezek egyrészt visszafelé féltestvérei az első feleségétől való Ferinek és Jóskának, valamint a két kislánynak, de negyedtestvérei Jánoskának és Erzsikének is, és nyolcadtestvérei a mi Gusztikánknak. Tudod követni?

– Nem.

– Na látod! És ehhez vedd hozzá, hogy a második férjem sokgyermekes özvegyasszonyt vett el harmadszorra. Ha még új gyerek is lesz náluk...

Egy kislány jött az asztalunkhoz, és lapos, fonott vesszőtálcáról valami kék virágot kínált kedvesen.

Lonci elláqyultan simogatta meg a kislány szöszi fejét.

– Hogy hívják az édesapádat, aranyom? És mi az anyukád leánykori neve?

Kürti András

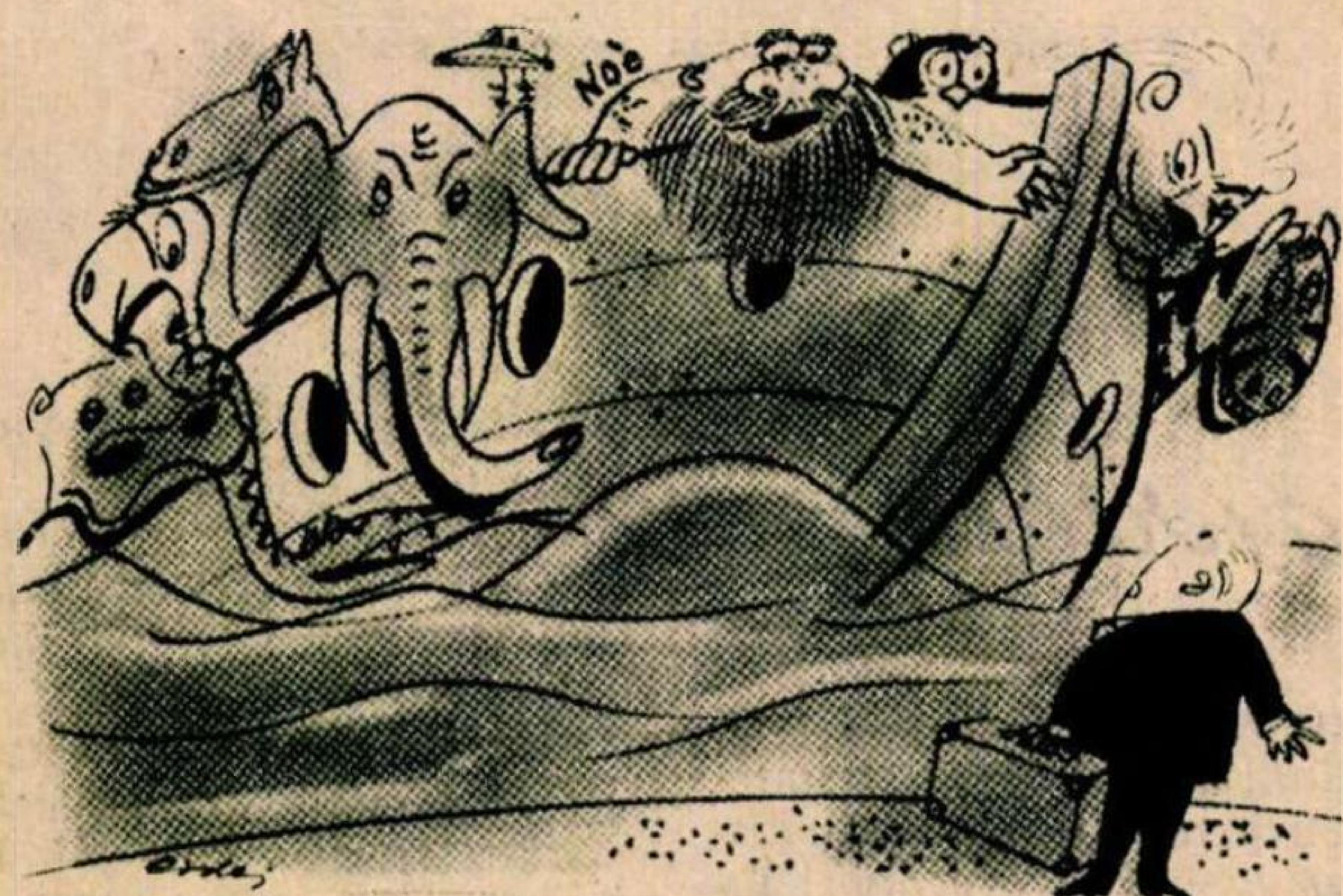
Így kezdődött...

AZ ELSŐ TURISTA



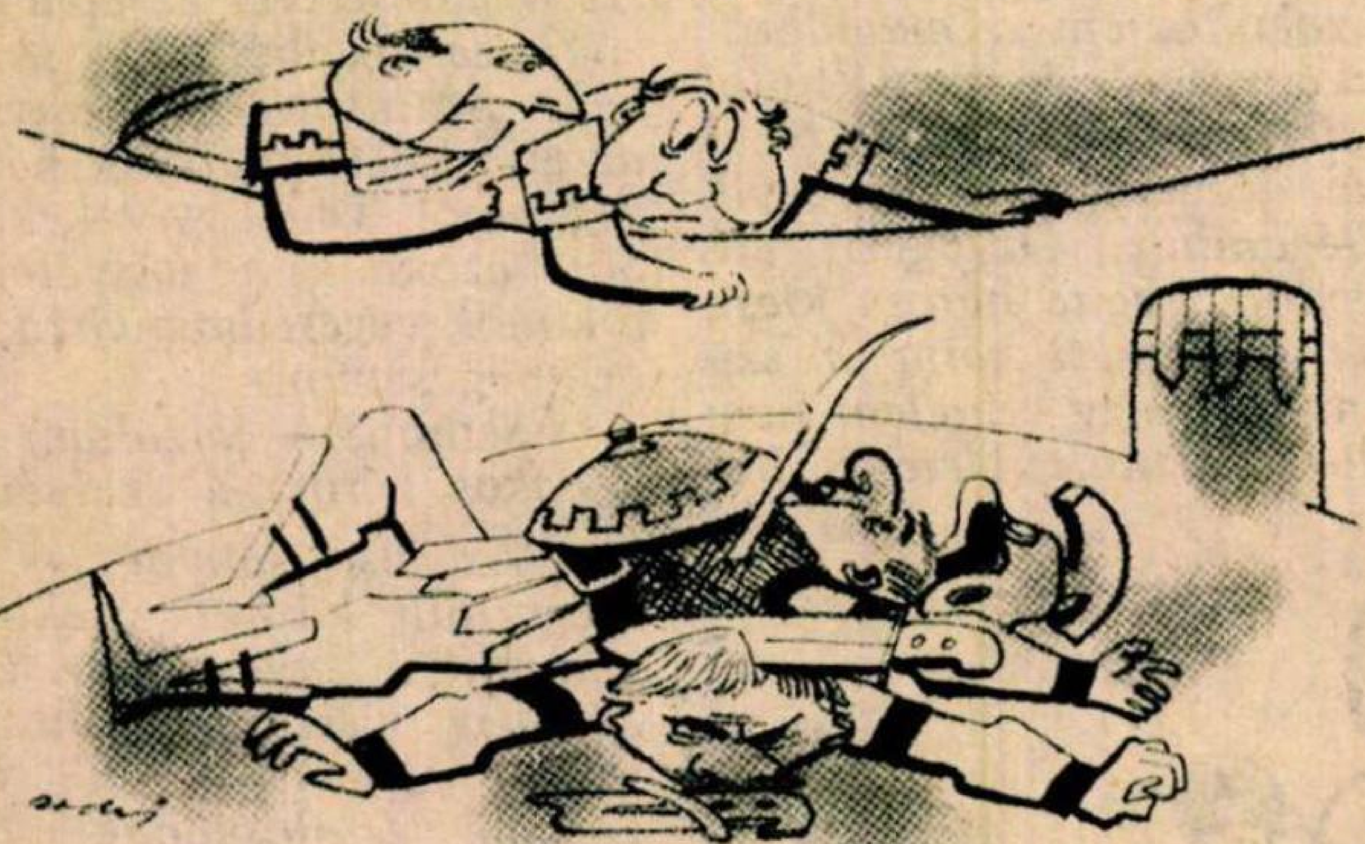
– Csak a selyemgubókat meg ne találják...

SZÁLLODA



– Sajnálom, minden szobánk foglalt!

TOTÓZÓK

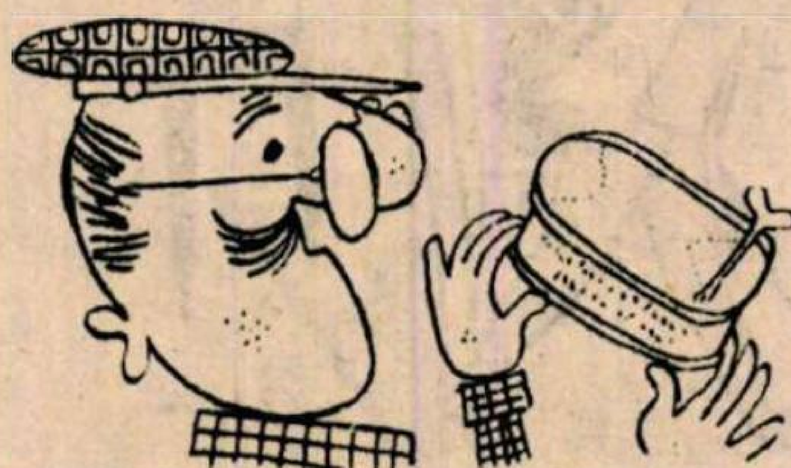


– X-re kellett volna tippelni...

Erdei Sándor rajzai

Nyelvtanulás

Az utóbbi években Magyarország lakossága iparral, mezőgazdasággal és nyelvtanulással foglalkozik. Soha még ennyien nem tanultak nálunk idegen nyelvet, mint napjainkban. Elhatároztam, megkérdezek néhány személyt, mi indította arra, hogy szabad idejében nyelvtanulással foglalkozzék.



— Először is nem szabad időmben, hanem munkaidő alatt tanulok dánul — mondja Pézsmai Lehel szandálkészítő szakmunkás. — Imádom a dán szardíniát, és utálom, ha tolmács kell a doboz szövegének fordításához.

Glancz Timótné, középkorú háziasszonnyal, a Tejvendéglőben találkoztam. Tejfölt kanalazott és közben haladó fokú orosz nyelvtankönyvet tanulmányozott.

— Tudja, szeretnék a jövendő menyemmel szót érteni. Ugyanis a fiam egy Pesten tanuló moszkvai diáklánynak udvarol. Mint anya, figyelnem kell, miről beszélgetnek. Tudniillik vizsgák előtt szó sem lehet házasságról.

Zámolya Alberttel, a tehetséges kelmefestővel kicsiny műtermében beszélgettem. Egy svéd szótárban lapozgatott, miközben kérdésemre válaszolt:

— Feltétlenül el kell sajátítanom a svéd nyelvet. Egyszer a Keleti pályaudvarnál egy szakállas svéd férfitól vettem egy önborotva készletet. Ha svédül kérem az árut, biztosan olcsóbban adta volna.

Pifkóczi Beátával, a jónevű eszpresszóban találkoztam. Puncstortát evett és a Punch című angol vicclapot olvasta.

— Miért tanul angolul? — kérdeztem a csinos lánytól.

— Felkészülök a nyáron várható idegenforgalomra. Nekem egy új-zélandi férfi ne tegyen tisztességtelen ajánlatot. Ha erre mégis sor kerül, angolul válaszolok, és megmondom: nálam csak házasságról lehet szó.

Végül felkerestem Magyar Gergely magyar állampolgárt, aki ötven éve a Rákóczi úton lakik. Éppen magyar nyelvtankönyvet tanulmányozott:

— Magyarul tanulok — mondta, és amikor látta, hogy meglepődtem, hozzátette:



— Tudja, elkapott engem is a nyelvtanulási láz. Magyarországon legalább egymillió ember nem beszéli perfektül a magyar nyelvet. Sok pótolnivalóm van...

Kicsit meghatottan búcsúztam tőle. Ez igen! Büszke lehet rá Lőrincze Lajos!

Galambos Szilveszter

NAIV MEGJEGYZÉS

A televízió híradójában, képes újságokban gyakran látni felvételeket arról, hogy a külföldi kocsiszalonok kiállításain a remek autócsodákban ragyogó fiatal nők is ülnek, különböző pózokban, gondolom, hogy nagyobb kedvet csináljanak a vevőknek az autók megvételéhez. Gyakran sétálgatok a pesti Wartburg és Moszkvics autók szalonjai előtt, de még egyetlen alkalommal nem láttam, hogy egy sexbomba ült volna a kirakatban álló kocsikban. Hát miért nem tanulunk a Nyugattól! Bizonyára sokkal többen vennének új Wartburg vagy Moszkvics kocsit!!

T. P.

Játékos bakfis



– Mindig csak a játékon jár az esze! Ha tudom, nem veszem el feleségül!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér kisétál a Zugligetbe fiával, Pistikével, és magyaráz neki:

– Látod, fiam, ez itt valamikor mind víz alatt volt. Az egész területet tenger borította.

– Mindjárt gondoltam – feleli Pistike –, mert a fű tele van szardíniás dobozzal.

*

A mamának születésnapja van. A kis Gyuri egyszerre megszólal:

– Jé, a mama már milyen öreg!

– A mama még nem öreg – mondja a papa –, a mama még egész fiatal.

Fél óra múlva így szól Gyurika:

– Apa, én gondolkoztam a dolgon. A mama mégiscsak elég öreg lehet, mert már nagyon régen megvan nekünk!

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit tartanak a civilizáció legnagyobb vívmányának?

A névtelen levelet.

B. E.

Azt, hogy a televíziós készülékeket bármikor el lehet zárni.

D. F.

A dieselesítés, elektronika, rakéta, lézer, radar, részecskegyorsító és termonukleáris reakció nélkül is forgó kereket.

F. L.

A fúrást.

F. Gy.

Mindazokat a vívmányokat, amelyekkel egy kis időre ki lehet kapcsolódni a civilizációból.

(f—p)

A födémcserét.

G. Sz.

A kalauz nélküli villamost, három ellenőrrel.

K. A.

A nikotinmérgezést.

M. Gy.

Az előleget.

S. P.



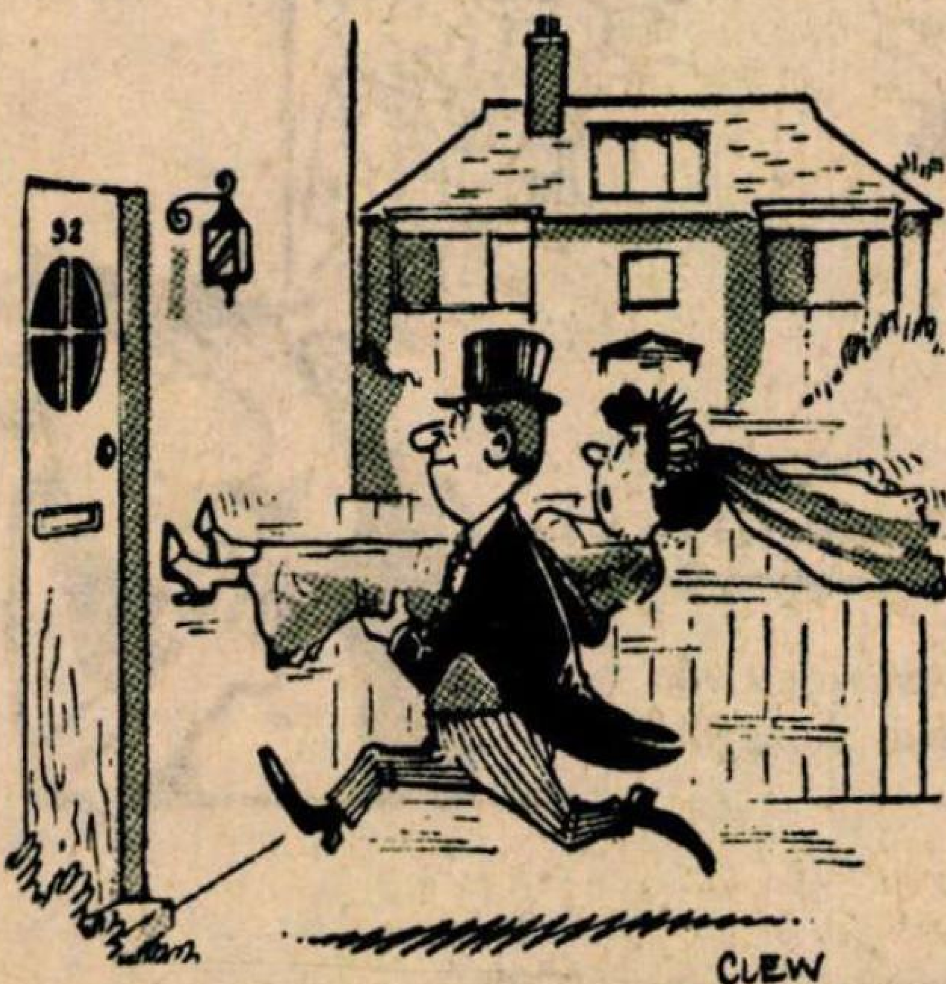
– Most a téesz-elnökünk szólal fel... Mint mindig, most is a városban tartózkodik.

(A moszkvai „Krokodil"-ból)

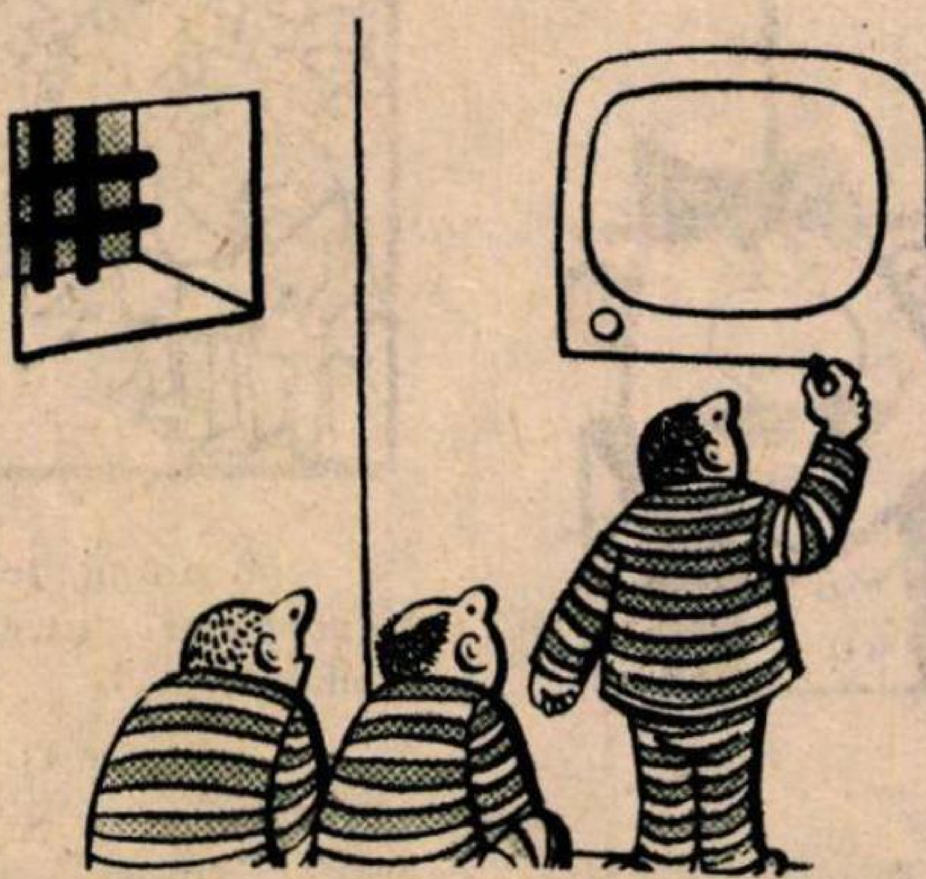


– Nyakkendő nélkül nem lehet bemenni! *(A londoni „Daily Mirror"-ból)*

IMPORT HUMOR



– Drágám, biztos, hogy nincs meg a kulcs? *(A londoni „Daily Express"-ből)*



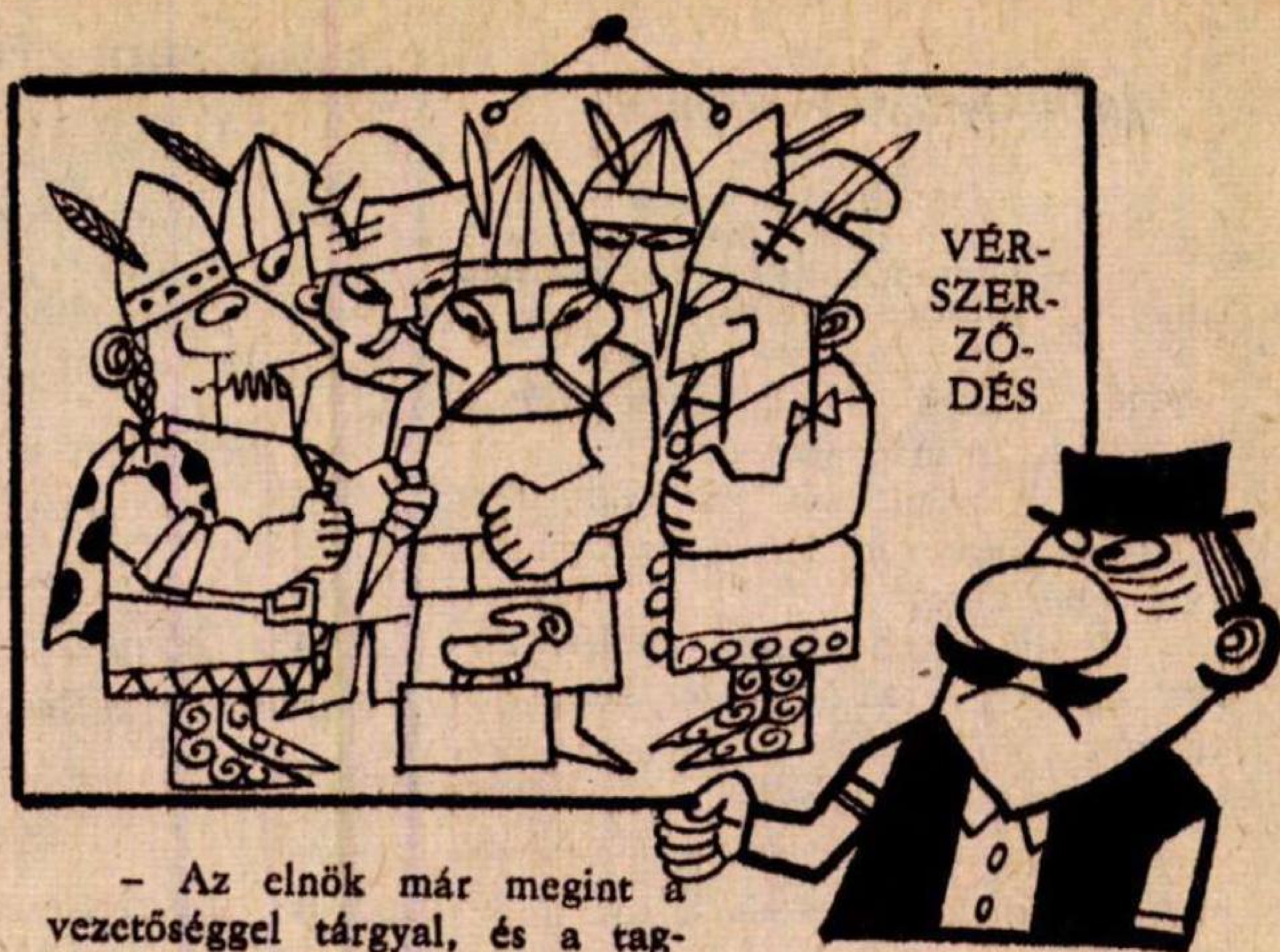
(A prágai „Dikobraz"-ból)



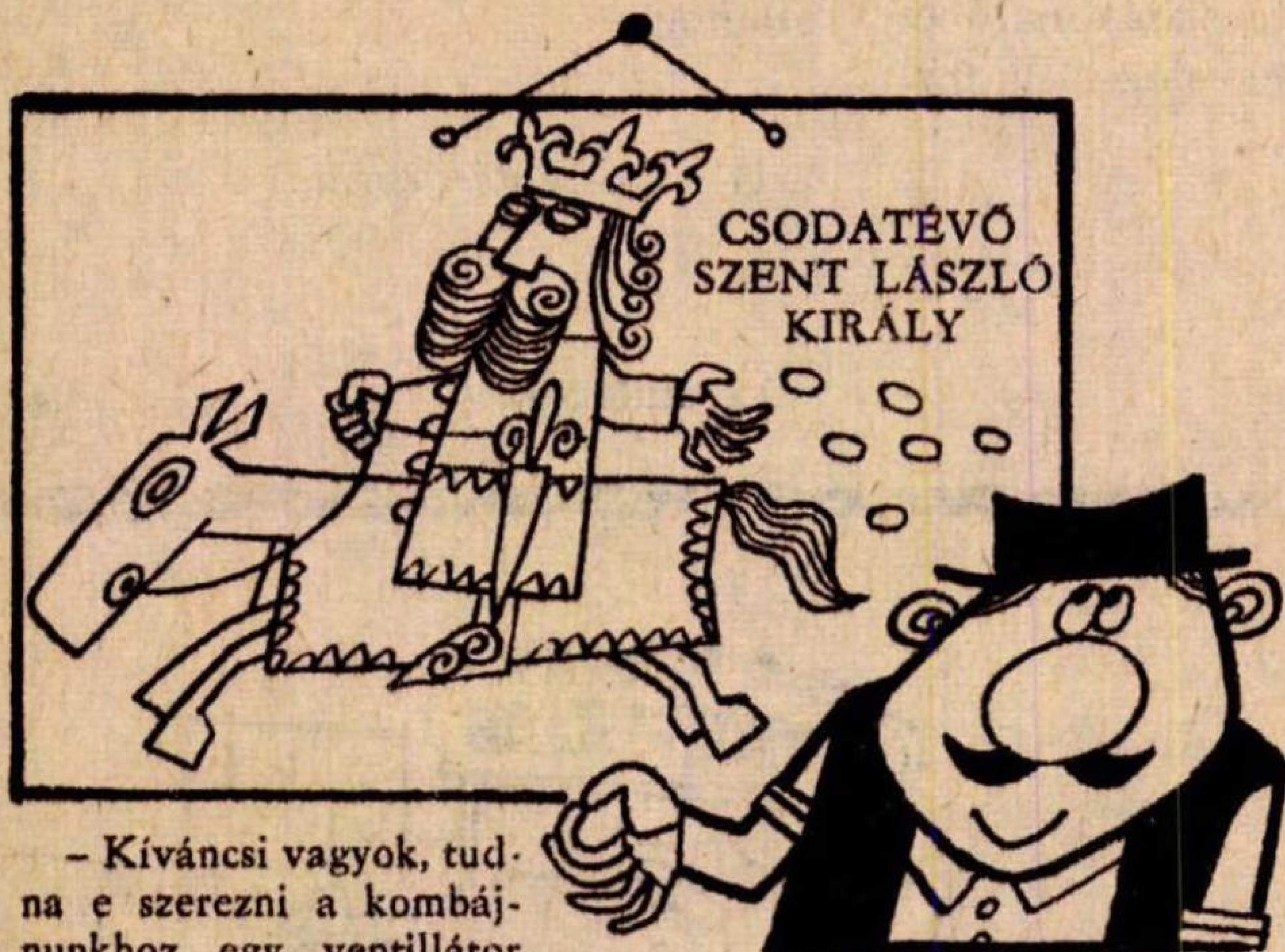
– Az ég megjutalmaz majd érte, fivéreim... *(A párizsi „Ici Paris"-ból)*

FALUSI TÖRTÉNELEMLECKE

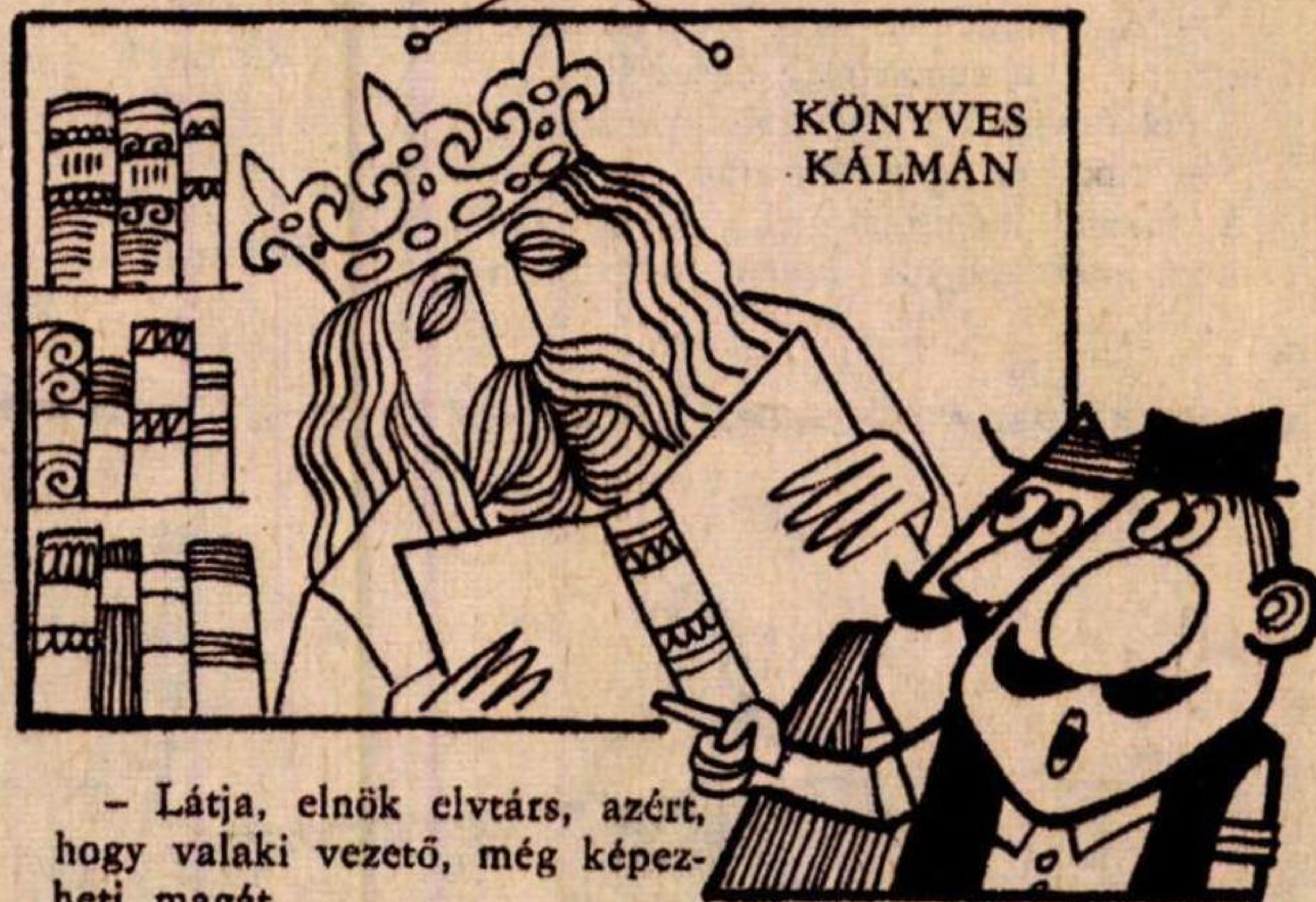
Fülöp György rajzai



– Az elnök már megint a vezetőséggel tárgyal, és a tagság véleményére fütyül.



– Kíváncsi vagyok, tudna e szerezni a kombájnunkhoz egy ventillátor szíjat?



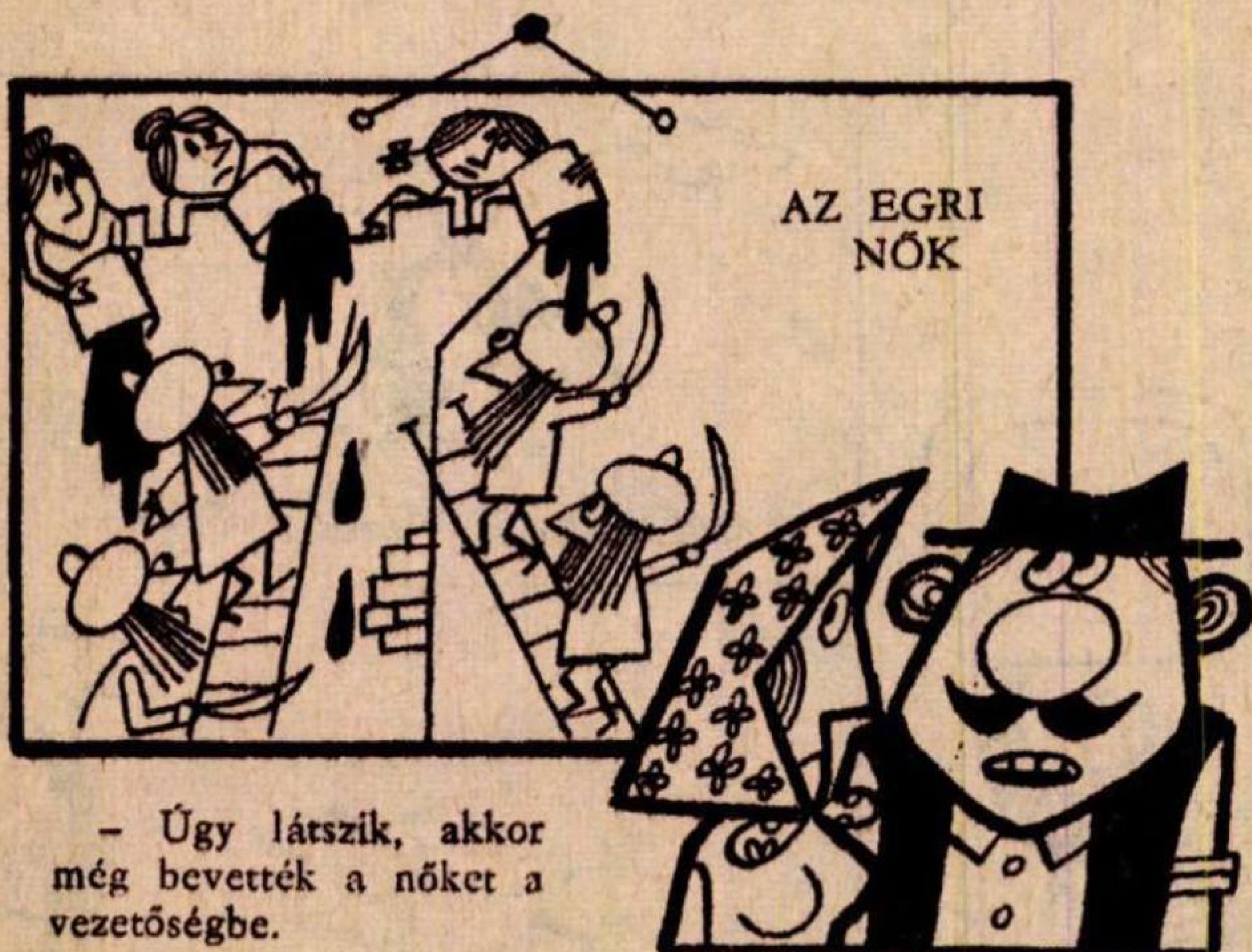
– Látja, elnök elvtárs, azért, hogy valaki vezető, még képezheti magát.



– Mennyivel hasznosabb lett volna bevetni őket gyomirtásra!



– Könnyű volt nekik, fiatalokkal . . .



– Úgy látszik, akkor még bevették a nőket a vezetőségbe.



– Biztosan több hozzászólás volt, mint a mi szövetkezeti közgyűlésünkön . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3: Tel.: 343–100. *142–220. – 65.2788 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7341 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504